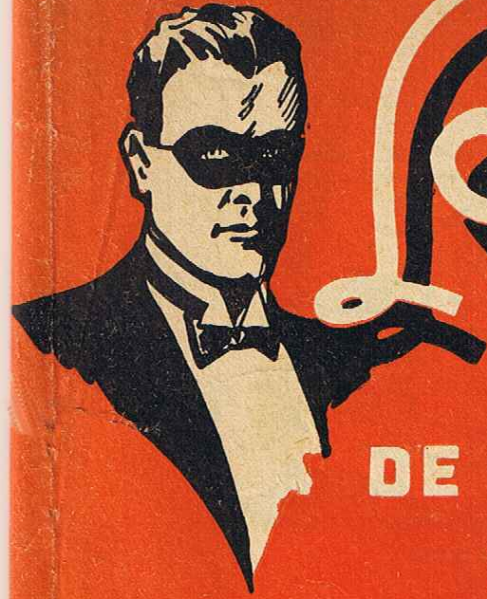

NIEUWE AVONTUREN

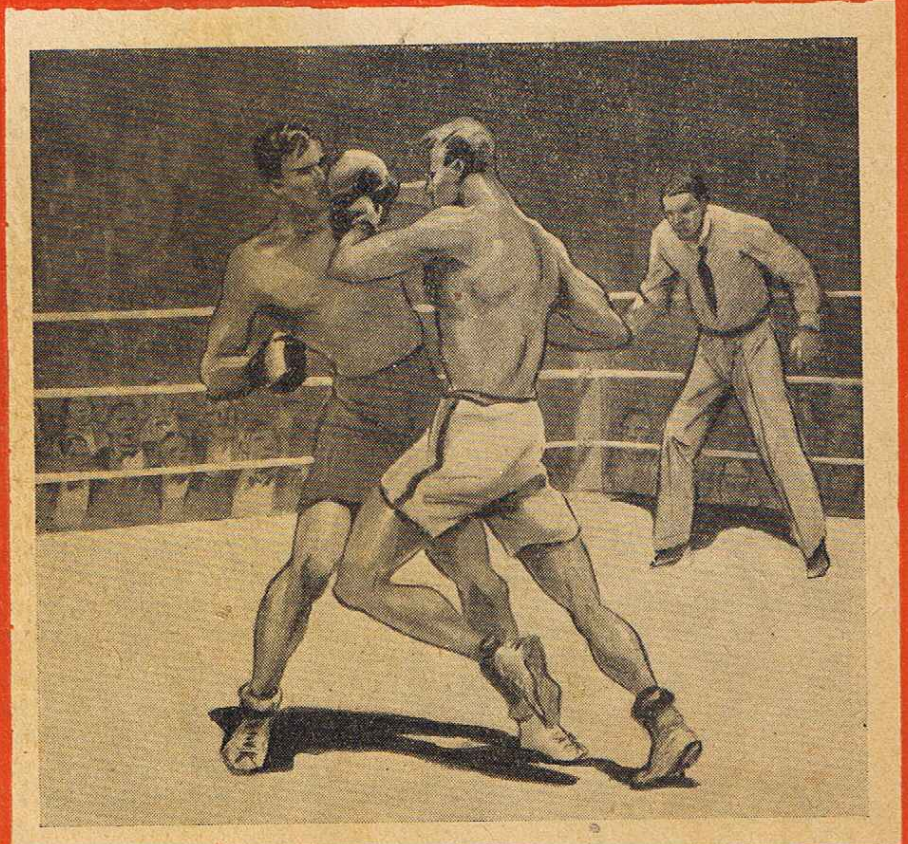
Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Een sensationele Bokswedstrijd

Nr 2092

NEDERLAND : 35 Ct.

BELGIE : 5 Fr.

Verschijnt om de 14 dagen

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS. ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Een Sensationele Bokswedstrijd

HOOFDSTUK I.

IN DE BOKSZAAL VAN JOE SMOLLET

Het was omstreeks half drie in de namiddag, toen twee deftig geklede heren met haastige schreden door de Doughty Street te Londen liepen.

Zij scheelden vrij veel in leeftijd, Want de een kon omstreeks 45 jaar zijn, tenminste te oordelen naar zijn haar, dat aan de slapen begon te grijzen, terwijl zijn metgezel niet veel ouder kon zijn dan een jaar of 35, en kon bogen op een vol, blozend jengensgelaat met helder blauwe ogen.

Vele Londenaren, vooral onder de armere klasse, kenden hen als Lord William Aberdeen en zijn secretaris Charles Brand, maar inderdaad was de oudste der twee mannen niemand anders dan de lang gezochte Gentleman-Inbreker John Raffles, alias Lord Edward Lister.

Zij hadden juist enige boodschappen gedaan en waren nu op weg naar de Cromwellstreet, waar zich het prachtige herenhuis van Lord Aberdeen bevond.

en zij maakten wat haast, omdat er een regenbui dreigde.

Het was die gehele Zaterdag buitengewoon drukkend geweest en alles voorspelde een hevige onweersbui.

Eensklaps, nog vóór de beide vrienden een auto hadden kunnen aanroepen, begon het zo vervaarlijk te plasregen, dat zij, om het einde van deze bui af te wachten, haastig een schuilplaats zochten in de portiek van een groot huis, waar een portier met de handen op de rug in de hall heen en weer liep.

Nu de sluizen des hemels eenmaal geopend waren, kwam het regenwater in dikke stralen omlaag gutsen en in een oogwenk waren de straten geheel verlaten.

Onwillekeurig, om zich het wachten een weinig te bekorten, liet Brand zijn blikken dwalen over het grote, koperen bord, dat tegen de muur naast de ingang bevestigd was, en waarop de namen der firma's vermeld stonden, die op de verschillende verdiepingen van het gebouw hun zaken dreven. Eindelijk bleef zijn oog rusten op een dier namen.

Daar stond als huurder van een deel der vierde verdieping vermeld :

« Prof. J. Smollet, Ex-kampioen van Engeland. »

— Zeker een biljard-matador, mompelde Brand half voor zich heen.

— Wie, Smollet? vroeg Raffles. Maar Charles, heeft de regen je hersens een weinig doorweekt, mijn jongen? Hoe is het, weet je niet eens wie Joe Smollet is?

— Mijn hemel, hoe kon ik zo dom zijn, riep Brand uit, een ex-kampioen, natuurlijk heb ik van hem gehoord. Zo, woont hij nu hier?

— Dat schijnt zo, ik denk, dat hij nu anderen inwijdt in de kunst, waarin hij gedurende vele jaren zozeer heeft uitgebloeid.

— Kom, laten wij maar eens een kijkje gaan nemen. Er is toch geen sprake van verder gaan in dat weer en dan verdrijven wij ons tenminste de tijd.

De twee vrienden namen in de lift plaats en noemden de liftboy de naam van de boksleraar.

De lift hield stil op de vierde verdieping, de twee vrienden stapten uit en moesten nu enige tijd zoeken vóór zij een deur ontdekt hadden, waarop met witte letters de naam en het beroep van Joe Smollet geschilderd stond.

Zij klopten aan en de deur werd geopend door wat men met enige goede wil een bediende zou kunnen noemen, maar de man zag er tamelijk verwilderd uit, zijn haar, nat van het zweet, hing in slierten langs zijn wangen, zijn een oog was half dicht, hij droeg een morsige trui, die oorspronkelijk wit was geweest en linnen gymnastiekschoenen die met touwtjes waren dicht geregen.

De man opende de deur dadelijk bij het zien van de beide chique geklede vreemdelingen.

— De heren komen om de Professor te spreken? vroeg hij, terwijl hij gediensstig een stoel aanschoof, nog een kwartiertje, mijne heren, dan is die satanse schobbej... ik wil zeggen, na een kwartiertje is Professor Smollet gereed.

Raffles en Brand bevonden zich in een klein vertrek, hetwelk waarschijnlijk als wachtkamer bedoeld was, want er stonden een half dozijn stoelen en een klein rond tafeltje, dat bedekt was met sportbladen, terwijl er aan de wanden talrijke foto's van beroemde bokkers met punaises waren vastgestoken.

Het pronkstuk was evenwel een grote foto in een eikenhouten lijst, waarop Joe Smollet stond afgebeeld, naast een ezel, die een groot fluwelen plakaat droeg, waarop de verschillende medailles waren bevestigd, die de bokser in

de loop van zijn veelbewogen leven had verdiend.

De man met het half dichtgeslagen oog wilde zich weer verwijderen, maar Raffles riep hem terug en zei:

— Wij zouden gaarne een les van de Professor bijwonen. Daar zullen toch geen bezwaren tegen zijn?

— Volstrekt niet, mijne heren, ik zal u even aandienen. Mag ik uw namen weten?

— O, dat is van later zorg, antwoordde Raffles kortaf. Zeg maar: twee heren uit het West End.

De man met de vuile trui verdween door een andere deur en keerde een ogenblik later terug met de Professor in hoogst eigen persoon in zijn gezelschap.

Brand keek hem verbaasd aan en vroeg zich af of dit dezelfde lenige, goed geproportioneerde bokser kon zijn, die hij enige jaren terug nog met zoveel gemak het kampioenschap had zien winnen.

Joe Smollet was een weinig corpulent geworden en zijn gitzwarte haar was alleen nog maar terzijde van zijn hoofd en in zijn nek zichtbaar, en niet meer zwart, maar grijs doorspikkeld.

Zijn kruin was echter zo kaal en zo glad als een biljardbal.

Een vervaarlijke stoot, eens opgelopen, had zijn neus uit de loodlijn geslagen en aan dit lichaamsdeel een kromming gegeven, welke het, uit schoonheids oogpunt, niet direct ten goede was gekomen.

Zijn wangen waren slap geworden en hij zag er uit als een goedge jachthond, met zijn lichtblauwe ogen en zijn laag, gerimpeld voorhoofd.

Hij was gekleed in een wit linnen pantalon, linnen schoenen met zolen van touw en een trui van grijze wol, met opstaande kraag.

Zijn handen waren in bokshandschoenen gestoken en Raffles had met een

kennersoog dadelijk gezien, dat het wedstrijdhandschoenen van zes ons waren.

Joe Smollet ontving de beide, deftig geklede heren met veel strijkages en hield de deur voor hen open, die naar het gymnastieklokaal voerde.

Raffles en Brand stonden nu in een ruime zaal, met wit geschuurde planken bevloerd, en die zijn licht uit drie grote vensters ontving, welke op een ruime binnenplaats uitzagen.

Hier en daar lagen op de vloer matrassen van verschillende dikten.

Maar in het midden was een groot stuk vilt neergelegd, waarover een kleed van grauw linnen was bevestigd, dat aan de vier hoeken door touwen was uitgespannen.

Deze «ring», zoals men het in de vaktaal heet, was omgeven door een dik, wit koord, aan vier witte palen bevestigd, die eveneens door touwen in de juiste stand werden gehouden.

Ook deze ring had de voorgeschreven afmetingen, zoals die voor iedere grote match gelden, namelijk vijf meter bij vijf.

Ter weerszijde van de beide gewitte muren stonden eenvoudige schoolbanken, voor de toeschouwers en leerlingen bestemd.

Dicht bij een der ramen was in de zoldering een verticale stang bevestigd die, omstreeks twee meter van de vloer, een grote, ronde schijf van eikenhout droeg, omstreeks anderhalve meter in doorsnede.

In het midden daarvan was, aan een sterke riem een peervormige, zwarte lederen bal opgehangen en tegen deze bal was een jonge, magere kerel woedend aan het slaan, en telkens als hij de bal niet op de goede wijze raakte, trof deze hem, van de eikenhouten schijf terugspringend, midden op de neus of tegen de wang.

In een andere hoek bevond zich een dergelijk werktuig, maar hier was de

bal bevestigd aan het uiteinde van een sterke, vernikkelde spiraal, waarvan het andere einde in de vloer was bevestigd en die de onhebbelijkheid scheen te hebben, diegene die er met de vuist tegen sloeg, op de meest onverwachte ogenblikken tegen de minst verwachte plekken van zijn lichaam te raken.

Op een andere plek weer was een gewone aardappelzak opgehangen, gevuld met nat zand en tegen dit voorwerp ging een ander jongmens, buitengewoon corpulent, als een razende te keer, terwijl het zweet hem in straaltjes langs het gelaat liep.

Nu en dan bewoog de zandzak heel eventjes en dan liet de jonge man een kreet van zegepraal horen.

In een ander, kleiner strijdperk waren twee mannen, aan het « sparren », het boksen voor oefening, met dikke handschoenen, waarmede zij elkander geen pijn konden doen.

Op de banken zaten een zevental jonge mannen, allen in trui en met de handen in de handschoenen op de schoot, die toekeken en hun voordeel trachtten te doen met de opmerkingen, welke de professor ten beste gaf.

Joe Smollet geleidde de beide bezoekers naar een der nog onbezette banken en zei :

— Doe alsof gij thuis waart, mijne heren, ik ga nu voort, en gij kunt zien, dat ik mijn leerlingen niet laat stilzitten.

Hij ging nu naar de beide jonge mannen toe, die in het kleine perk bezig waren, en schreeuwde met luide stem zijn opmerkingen, opdat de toekijkende leerlingen hem goed zouden kunnen verstaan.

— Vluggers duiken, Alf ! Je hebt op die manier de slag beet, vóór je weet waar hij vandaan komt; dek je, Tom, maar voor de duivel, dek je dan, denk je, dat je tegenpartij met je vecht om je te masseren ? Die hoek was goed. Niet op het achterhoofd slaan; gentie-

man blijven, Alf ! Voor zo'n slag zou de scheidsrechter je uit de ring hebben gestuurd. Zeg Tom, sinds wanneer raak je de lui onder de gordel. Als je het onder de ribben zoekt, sla hem dan liever dadelijk een blauw eksterooig !

Daarop vervolgde hij :

— Je voetenwerk is nog niet veel zaaks, Alf ! Meer tippelen, man, meer tippelen ! Ik zal je straks nog een kwartiertje touwtje laten springen, hoor boy ! Pang ! Die uppercut zat ! Kijk, Tom zwaait. En ik zie rood. Maar dat hindert niet, aan bloed zullen jullie nog moeten wennen. Hallo daar. Niet vastgrijpen ! Los ! Los, zeg ik ! Wil je wel loslaten, Alf ?

In het vuur van de strijd scheen Alf niet naar het bevel te luisteren.

Vluggers dan men van hem verwacht zou hebben, was Smollet over het touw gewipt en gaf hij de ongehoorzame leerling een slag tegen de borst, die hem achteruit deed tuimelen, zodat alleen de touwen hem voor een val behoedden.

— Dat zal je leren, man ! Je komt hier om te boksen, niet om te worstelen. Ik heb vijftien jaar tussen de touwen gestaan, mijnheer en ik heb nog nooit mijn man vast gegrepen, mijnheer. Alles met de vuisten, mijnheer ! En nu, ingerukt. Ga je gezicht wasen, Tom. Je neus bloedt vadertje.

Intussen was de professor op de jonge man toegetreden, die met de oefenbal doende was.

Hij keek, met de handen in de zijde gesteund, even toe en viel toen uit :

— Ziet u niet, dat die bal kwaad op u is, mijnheer Winkle ? Sla terug, anders mept hij u nog knock-out !

Hij zette zijn rondgang voort en bereikte nu de corpulente heer, die de zandzak bewerkte.

— Wel, mijnheer Fathil, kriebelt u die zandzak een beetje ? Aardige tijdpassering. Pas op, of u zult hem nog aan het lachen maken. Kom, voor de

duivel, mijnheer, sla er op! Wees niet bang, dat u eelt op uw handen krijgt! Dat is juist goed! Zo mijnheer, zó!

En Smollet trad op de zandzak toe en gaf er met de blote hand een slag tegen, die de zak geheel uit de loodlijn sloeg.

Brand maakte bij zich zelf de opmerking, dat de professor dan wellicht in de ring niet meer de oude mocht zijn, maar dat hij nog altijd een ge-

weldige kracht in armen en handen had.

Nu klapte Smollet in de grote handen en riep met een stentorstem:

— Allen op uw plaatsen, mijne heren! De vergevorderden zijn nu aan de beurt.

Dadelijk gehoorzaamden de leerlingen het bevel en lieten ring, bal, zandzak en halsters in de steek, om op de banken plaats te nemen.

HOOFDSTUK II.

WILL BRACKET

De deur in een der korte wanden van de oefenzaal ging open en er verschenen vier jonge mannen, allen in witte pantalons en met hoog in de hals gesloten, wit wollen truien gekleed.

— Bill Stevans tegen George Malony! schreeuwde de professor.

Dadelijk kropen de twee opgeroepenen onder de touwen door, stelden zich in positie en begonnen te sparren; het was dadelijk te zien, dat deze mannen het reeds ver in de edele kunst der zelfverdediging hadden gebracht, zoals de Britten het boksen noemen.

Het bleek spoedig dat Bill Stevans verre de meerdere was van zijn tegenstander.

In de vierde ronde was deze reeds tamelijk vermoeid en trachtte de slagen, die op hem neerregenden, te ontwijken.

In de zesde ronde liet Smollet hem ophouden.

Hij wendde zich tot Malony en zei op strenge toon:

— Je hebt weer te veel gegeten, George. Als je ooit prijsbokser wilt worden, dan zal dat moeten veranderen, anders doe je beter, moeite te doen voor een baantje als kinderjuffrouw.

— Will Bracket tegen Mac O'Neil! brulde Smollet opnieuw.

De twee jongelieden traden in de ring en Smollet, met het horloge in de hand, gaf het teken.

De twee boksers vielen op elkander aan.

Aanstonds was de belangstelling van Brand en Raffles gewekt.

Want daar waren twee meesters in de kunst met elkander handgemeen geworden, dat was op het eerste gezicht te zien.

Zij brachten hun stoten bliksemsnel toe en ontweken elkander met onbegrijpelijke snelheid.

Maar voor kenners als Raffles en Brand kon er niet aan getwijfeld worden, of Will Bracket was de meerdere.

Hij viel vliegensvlug uit en scheen zich niet te overhaasten, maar zijn stoten degelijk te overdenken.

Zijn voetenwerk was onberispelijk en soms leek het, of hij op drie plaatsen tegelijk was.

In de derde ronde raakte Mac O'Neill hem vlak op de kaak.

Bracket wankelde even, maar geen spier op zijn gelaat bewoog, ofschoon de hevige slag een minder getraind man zeker bewusteloos zou hebben gemaakt.

In de vierde ronde moest hij nog twee krachtige slagen in ontvangst nemen van zijn tegenstander, die iets meer scheen te wegen en ook enige centimeters groter was.

De vijfde en de zesde ronde waren zeer beslist voor Bracket, die zijn tegenstander drie malen hard op de kin trof.

Hij scheen nog volstrekt niet vermoeid te zijn, maar Mac O'Neill steunde en blies als een stoommachine en had na iedere ronde zijn minuut rust hard nodig.

De zesde ronde bracht in de eerste seconde enig voordeel voor Mac O'Neill; hij raakte Bracket in de nierstreek, zodat deze even wankelde.

Maar deze herstelde zich dadelijk weer en trof de ander onder het oor.

— Bracket is van hout! schreeuwde de professor vol geestdrift. Daar zit een prijswinner in! Ik zeg...

Niemand vernam die dag, wat Smollet had willen zeggen, want Bracket was eensklaps uitgevallen, onder de gestrekte arm van Mac O'Neill door en het volgend oogenblik lag deze op de vloer uitgestrekt, trok nog even met de benen en lag toen stil.

Het was zo vlug gegaan, dat Smollet zelfs vergat te tellen en stokstijf met het horloge in de hand naar het

bewegingloze lichaam bleef kijken.

Toen nam Brand zijn taak maar over en telde luid:

— Een, twee, drie, vier, vijf, zes...

Bij de zevende tel deed Mac O'Neill een krampachtige beweging om op te staan.

— Acht, negen, tien!

De tien seconden waren verlopen en Mac O'Neill had zich nog niet kunnen oprichten.

Smollet vloog op Bracket toe en schreeuwde:

— Als je zo doorgaat, voorspel ik je een grote toekomst, Will! Jij bent de trots van mijn instituut! Tien minuten wachten en dan de twee winnenden tegen elkander.

De twee bokscers verdwenen in hun kleedkamertjes en de leerlingen begonnen weer aan hun oefeningen.

Raffles trad op Smollet toe en zei op zachte toon iets tegen hem.

De ex-kampioen knikte levendig, liep naar een der deuren en schreeuwde naar binnen:

— In wedstrijdkostuum, heren, op vererend verzoek van onze gasten!

De tien minuten waren juist verlopen toen de deur weer openging en de twee bokscers, Will Bracket en Bill Stevans, binnen traden.

Zij droegen thans niets anders dan een kort broekje van wit linnen en linnen laarzen.

Zo betraden zij het strijdperk.

Smollet regelde zijn stopwatch en riep:

— Vooruit!

Raffles hield het oog op Bracket gevestigd. Hij was zelf een uitstekend bokser en hij kende de werking der spieren als welnig anderen.

Will Bracket kon omstreeks 73 tot 75 kilo wegen.

Zijn ledematen waren voortreffelijk geproportionneerd, geen millimeter te lang of te kort.

De armen, waarvan het vel van louter gezondheid glansde als zijde, hadden die lange spieren, welke de goede bokser kenmerken.

De borst was breed en licht gewelfd, de hals rond en gespierd, de schouders waren klassiek gevormd en hielden een weinig af, eveneens een kenmerk van de bokser, zoals hij zijn moet.

De benen hadden een onberispelijke vorm, met lange, langzaam naar de knie smaller wordende dijnen, gespierde kuiten en een hoge wreef.

Op de rug, blank als die ener vrouw, lagen de spieren onder de huid en zij werkten bij iedere beweging, welke de jonge man maakte.

Will Bracket had in het geheel niet het typische boksergezicht, het lage voorhoofd, de diepliggende ogen en de dikke wenkbrauwen, die als luifels de ogen beschermen.

Reeds waren er enige slagen gevallen, die luid op de naakte huid kletsten.

De beide boksters droegen handschoenen van slechts drie ons en de slagen kwamen dus duchtig aan.

De tactiek van Bill Stevans kwam dadelijk aan het licht.

Hij wist, dat zijn tegenstander van buitengewone taalheid was en het daarom op de duur zou winnen, tenminste als hij hem niet binnen vier rondes had neergeslagen.

Hij viel daarom aanstonds woedend uit en trachtte Bracket telkens de gevaarlijke kaakslag toe te brengen, die, goed aankomend, meestal degene die hem ontvangt, de vloer doet meten.

Maar Bracket scheen die toeleg te doorzien en hij bepaalde er zich aanvankelijk toe, de snelle slagen van zijn tegenstander te ontwijken, door zeer snel te duiken, of een paar passen terug te springen.

Drie rondes van twee minuten waren reeds verstreken en reeds begon Stevans kentekenen van vermoeidheid te geven, terwijl Bracket zo fris was,

alsof hij zoeven uit zijn kleedkamer was gekomen.

Smollet schreeuwde in de tussenpozen zijn raadgevingen onpartijdig tot de beide boksters, terwijl hij druk doende was met handdoeken en water, aangelend met azijn.

En in de vierde ronde werd Stevans uitgeslagen...

Het geschiedde reeds na de eerste verkenningen.

Stevans was op Bracket toe gesprongen en het scheen, of zijn vuist de jonge man juist tegen de punt van de kin zou treffen.

Maar op het allerlaatste ogenblik weerde Bracket de zware slag met de rechterhand af en het volgend ogenblik zat zijn linkervuist op de kaak van de tegenstander, die als een blok neer viel, om en om rolde en toen bleef liggen, half onder de touwen.

Smollet telde hem uit, zonder dat Stevans zich verroerde.

Toen trad Bracket op de verslagen tegenstander toe en rolde hem om, zodat hij hem in het gelaat kon zien.

— Ik heb hem toch niet te erg geraakt, mijnheer? vroeg hij op zachte toon aan Smollet, die zich reeds met iemand anders bezig hield.

— Welneen, riep de professor, luidruchtig. Hij kan wel tegen een stootje. Kijk maar, hij komt al weer bij.

Stevans had zich inderdaad half opgericht en keek verward om zich heen.

Hij krabbelde overeind, waarbij Bracket hem hielp en strompelde naar het washok, om zich daar door een koude douche weer te herstellen van de inspanning.

Will Bracket, die een handdoek om zijn hals had geslagen, wilde zich eveneens verwijderen, toen hij een hand op zijn schouder voelde.

Raffles stond voor hem en keek hem vol belangstelling aan.

— Ik wilde u even zeggen, dat ik grote bewondering koester voor uw wijze van boksen, mijnheer Bracket, zei hij. Ik mag zeggen, dat ik er verstand van heb.

— Het doet mij genoegen, dat gij er zo over denkt, mijnheer, zei Bracket, terwijl hij bloosde van genoegen bij het horen van die lofspraak.

Raffles liet zijn stem nu tot een zacht gefluister dalen en voegde er aan toe :

— Alleen zou ik u de raad willen geven, tenminste als het u ernst is, om ooit iets te betekenen tussen de witte touwen, om u van een andere, betere leermeester te voorzien. Ik wil niets afdingen op de hoedanigheden van Smollet als bokser, maar als coach deugt hij niet. Er is veel meer uit u te halen; neem dat van mij aan, mijn waarde heer. Wanneer gij u onder de leiding stelt van een eerste rangs trainer, dan voorspel ik u een schitterende toekomst, tenminste wanneer het u ernst is met de bokskunst.

Raffles haalde zijn opschrijfboekje te voorschijn, scheurde er een der geperforeerde bladzijden uit, schreef er een paar woorden op, stak het de jonge athleet toe, terwijl hij zei :

— Dat is het adres van een voortreffelijke bokser, die tevens een uitstekend leermeester en trainer is. Laat Smollet schieten, die nog van de oude school is en op ouderwetse wijze les geeft, terwijl hij zich volstrekt niet schijnt te bekommeren om de algemene ontwikkeling van zijn leerlingen.

Raffles legde de hand op de bovenarm van Will Bracket en vervolgde :

— Deze trekspier is nog niet voldoende ontwikkeld en dat zal zij ook nooit worden, als gij hier blijft. De spier moet in het bijzonder behandeld worden, evenals enige spieren van buik, en rug, welke gij nog niet geheel en al in uw macht hebt. Maar zijn die ook gecefend, dan wil ik er wat onder ver-

wedden, dat gij binnen een paar maanden in staat zult zijn bekende beroemdheden te kloppen.

— Geloofst gij dat werkelijk, mijnheer ? O, het is sedert enige tijd mijn ideaal om mij in een openbare wedstrijd met de beste Engelse en Amerikaanse bokkers te meten; ik heb het nimmer durven denken.

— Als gij u ijverig blijft oefenen en niet in deze omgeving blijft, dan zou het mij niets verwonderen, als gij binnen enkele maanden in staat zoudt zijn de beste te ontmoeten. Maar zeg mij eens, wat zijt gij eigenlijk van beroep ?

— Bankbeambte, mijnheer!

— Dan hebt gij zeker niet veel tijd om te oefenen ?

— Alleen des Zaterdags namiddags, Zondags en enkele avonden in de week, als ik geen boeken bijhoud voor kleine neringdoenden.

— Wilt gij mij uw adres niet eens opgeven ? Ik stel veel belang in uw vorderingen en ik zou gaarne wat naders van u vernemen.

— Ik woon met mijn moeder en mijn zuster in de Black Friarsstreet 37, mijnheer, antwoordde de jeugdige bokser.

— Nu, dan hoop ik je nog wel eens terug te zien, zei Raffles vriendelijk. Uw voetenwerk is onberispelijk, daaraan behoeft gij niets meer te doen, behalve misschien nu en dan eens een honderd meter zo snel mogelijk lopen. Als gij uw rug- en armspieren alles laat doen wat zij vermogen, dan slaat gij alle personen die gij hier in de zaal gezien hebt, in de eerste helft van de eerste ronde tegen de grond.

— Ik dank u hartelijk voor uw goede raad, mijnheer, en zal niet nalaten hem op te volgen. Alleen...

Hij voltooide de zin niet, maar aarzelde en trok bedremmeld de handdoek over zijn schouders heen en weer.

— Ik geloof, dat ik weet wat je zeggen wilt, zei Raffles glimlachend. De voorwaarden van de man, wiens naam

op dit papiertje staat, zijn zeer schappelijk; wat zij steeds zijn, als hij ziet, dat hij met een buitenklassige bokser te doen heeft.

Op dit ogenblik kwam Smollet op het drietal toe en om de voormalige kampioen niet te kwetsen, werd het gesprek beëindigd en verdween Will Bracket in de badkamer om zich met een koude douche te verfrissen.

Raffles en Brand spraken nog enige tijd met de professor en namen daarop afscheid, met de belofte, dat zij nog wel eens terug zouden komen.

Toen de beide vrienden op straat kwamen, was de bui geheel overgedreven en de zon scheen opnieuw aan de hemel van het zuiverste blauw.

De twee mannen besloten naar huis te wandelen en dadelijk begon Raffles :

— Wel, wat zegt gij van Will Bracket?

— Ik geloof ook, dat hij grote capaciteiten heeft, die thans nog sluimeren, antwoordde Brand. Hij is gebouwd als een atleet uit het oude Griekenland, hij heeft een verbazend groot uithou-

dinsvermogen en hij schijnt ook goed tegen harde slagen bestand te zijn.

— Hij is gemaakt van hout, waaruit men de beroemdheden snijdt, mijn waarde, riep Raffles uit.

— Naar wie heb je hem gezonden?

— Naar Fred Simons. Hij is, naar je je wel herinnert, enige jaren geleden kampioen van Australië geweest en hij behoorde zeker tot de beste boksers van zijn klasse. Maar als trainer en opleider van boksers zoekt hij vruchteloos zijn weerga ! Hij ziet met een oogwenk waar de zwakke punten van zijn leerlingen zijn en hij weet de middelen en hij past ze ook toe, om die te verbeteren. Als hij Will Bracket een paar maanden onder handen heeft gehad, dan zal die jonge man eenvoudig niet te kloppen zijn in ons land!

De beide vrienden spraken nog enige tijd over de zaak door, totdat zij het fraaie herenhuis in de Cromwellstreet binnentraden, hetwelk Raffles bewoonde onder de naam van Lord William Aberdeen.

HOOFDSTUK III.

DE NIEUWE MEESTER

Er was omstreeks een week voorbij gegaan, sedert het bezoek aan de oefenzaal van Joe Smollet en eigenlijk had Brand het gehele voorval reeds bijna vergeten, want hij had het juist in die tijd bijzonder druk met het regelen van sommige geldelijke zaken, waarbij Lord Aberdeen de ene partij en een half dozijn ziekenhuizen en instellingen van van liefdadigheid de andere partij was.

Maar Raffles had Will Bracket niet vergeten en hij besloot eens bij Fred Simons aan te lopen en te horen of de naam van de jonge bankklerk reeds onder zijn nieuwe leerlingen voorkwam.

Simons had een grote inrichting in de Queen Annastreet en had onder zijn leerlingen zeer veel jongelui van geld en zelfs van adel, die zich aan zijn hoede hadden toevertrouwd met het oog op de eerstvolgende Olympische Spelen, waaraan zij hoopten deel te nemen.

Onder hen waren roeiers, zowel als discuswerpers, voetballers, zo goed als bokkers, worstelaars en ook hardlopers.

Want voor Fred Simons scheen het menselijk lichaam geen geheimen te hebben en hij kende op een haar iedere functie van de geringste spier, hij scheen te kunnen raden welk voedsel voor zijn « Boys » het best geschikt was op een zeker tijdstip, hoeveel uren zij moesten trainen en van welke aard de training moest zijn.

Hij had hiermede al zoveel geld verdiend, dat hij eigenlijk zijn schaapjes

reeds op het droge had en desnoods van zijn rente had kunnen leven.

Maar daaraan dacht de voormalige Australische kampioen niet, want hij had een ware hartstocht voor zijn beroep en hij hoopte er nog lange jaren mee voort te gaan.

Zijn « Instituut voor Physieke Training », zoals hij het wel wat weids noemde, bestond uit een zestal zalen, waarvan er een uitsluitend aan de bokskunst gewijd was, die uit de aard der zaak bij Simons de eerste plaats bekleedde.

Voorts was er een turnzaal, een zaal voor heilgymnastiek, een zaal voor waterbehandeling, met een groot zwembassin, waar men ook Turkse baden kon gebruiken en voorts nog een zaal, waar geschermd kon worden, terwijl er tenslotte een vertrek was, waar men zijn beurt kon afwachten.

Fred Simons was ook niet goedkoop en daar kwam hij rond voor uit.

Maar het was evenzeer bekend, ofschoon de brave kerel er zelf geen ophef van maakte, dat hij een oogje dichtkneep, als zich iemand bij hem kwam vervoegen, die het blijkbaar niet al te breed had, maar wiens gehele lichaamsbouw hem als het ware voorbestemde, om bij ernstige oefening in deze of gene tak van sport uit te blinken.

Naar deze man nu begaf Raffles zich, tamelijk vroeg in de ochtend, ter-

wijl hij Brand bij zijn boeken en registers achterliet.

De Gentleman-Inbreker was zelf geruime tijd een der ijverigste leerlingen van Fred Simons geweest en hij bezocht hem ook nu nog geregeld, om een paar partijen met de ex-kampioen te boksen, die nog altijd, ondanks zijn veertig jaren, over een uitmuntende techniek en grote kracht bleek te beschikken.

Raffles werd ontvangen door de neger-portier, die hem aanstonds herkende en al zijn blinkend witte tanden vertoonde en naar Simons geleidde, die natuurlijk ook al « Professor » was.

De voormalige kampioen had een zwak voor zijn lordschap en hij ontving hem dan ook dadelijk, ofschoon er eigenlijk enige leerlingen wachten.

— Het doet mij genoegen u weer eens te zien, Mylord! riep Simons uit, terwijl hij Raffles zijn grote, verbazend harde hand toestak.

— Ik voel dat een weinig beweging mij goed zal doen, mijn waarde professor, hebt u een kwartiertje voor mij?

— Voor u altijd, Mylord, antwoordde Simons. Uw kostuum hangt op de bekende plaats. U hebt het maar aan te trekken.

Raffles knikte de professor toe en begaf zich naar een der kleedkamers, waar zijn trui en zijn witte pantalon gereed lagen, keurig opgevouwen door de zorg van twee bedienden, die Simons er op na hield.

Hij ontdeed zich snel van zijn bovenkleden, trok de linnen pantoffels aan en stak zich in het sportkostuum.

Toen hij in de zaal terug kwam, stond Simons hem reeds op te wachten met de bokshandschoenen in de hand.

Raffles trok ze aan en de partij begon.

Toen het kwartier verstreken was, riep de voormalige kampioen uit:

— Ik blijf er bij, dat het zonde is, dat u nooit in een openbare wedstrijd

bent opgetreden, Mylord. Het mag dan niet met uw stand stroken, maar gij zoudt menig beroepsbokser een lesje kunnen geven.

— Later misschien wel eens, mijn waarde Simons, zei Raffles lachend, en vertel mij nu eens hoe het met uw leerlingen staat; hebt u er nog bijgekregen, sedert ik u voor de laatste maal zag?

— Een zestal, Mylord. Vijf daarvan hebben eigenlijk niet veel om het lijf en tussen ons gezegd en gezwezen, zou ik hen niet hebben aangenomen, als zij niet zo bar rijk waren geweest en mij een handvol geld betaalden. Maar de zesde...

En toen barstte hij uit:

— Mylord, daar komt mij drie dagen geleden een jonge kerel bij mij, die mij vertelde, dat hij bankklerk is en gestudeerd heeft — dat noemen zij studeren! — bij Joe Smollet, maar dat hij zich nu in ernst op zijn training wil toeleggen en daarom mijn condities wilde weten. Ik bekijk de jongen zo eens van kop tot teen, ik zeg tegen hem, dat hij zijn vodden en totten maar eens moet uittrekken en Mylord, ik krijg daar een athletenfiguur te zien, een beeldhouwer zou het niet mooier kunnen maken, op mijn woord. Ik zag natuurlijk dadelijk, dat Smollet geld van die jongen had opgestreken, zonder er iets voor uit te voeren, want er waren spieren van bovenarm en rug, zo goed als niet geoefend en ook met de buikspieren was het niet allemaal in orde. Ik zeg zo tegen hem: Kom jij maar bij mij, vriend en laat die kwawzalver, die marktschreeuwer maar waaien. Ik maak een bokser van je, of ik geef mijn titel als kampioen cadeau!

— Welzo! riep Raffles uit, die grote verbazing veinsde, al begreep hij natuurlijk dadelijk, dat dit niemand anders geweest kon zijn dan Will Bracket. Maar ik wist niet, dat een bankbeambte zich die weelde kon veroorlo-

ven, mijn waarde Simons! Want gij zijt een voortreffelijk trainer, en ik weet, dat men u niet goedkoop noemt.

— Maar Mylord! riep de bokser op verontwaardigde toon. Denkt u dat ik die jongen het vel over de oren zal halen? Ik heb het schappelijk met hem gemaakt, hij betaalt mij vijf shilling per les in plaats van een pond! En ik heb hem gezegd, dat ik hem binnen twee maanden klaar zal hebben gekregen, om tegen wie ook te vechten!

Raffles glimlachte; men kon wel zien, dat Simons niet op de hoogte was van de salarissen van bankklerken; al nam Bracket niet meer dan twee lessen in de week, dan zou het hem toch nog altijd tien shilling zijn en het was zeer de vraag of hij die wel kon missen, daar het immers zeer wel mogelijk was, dat hij van zijn schamel loon ook nog zijn moeder en zuster moest onderhouden.

Hij klopte echter de ex-kampioen op de schouder en zei:

— Dat is kranig van u, mijn waarde Simons. Kan ik dat wonder eens niet zien; gij weet hoeveel belang ik stel in aankomende bokkers, vooral wanneer gij zegt, dat zij iets te betekenen hebben.

— Welzeker Mylord, met genoegen! Die jongen, Will Bracket heet hij, vertelde mij dat een rijk heer, die zijn naam niet had genoemd, hem mijn adres had opgegeven en ik vraag mij af wie dat wel geweest kan zijn.

— Vraag niet langer, waarde Simons, die rijke mijnheer was ik! antwoordde Raffles glimlachend.

— Gij, Mylord? riep de Australische kampioen verbaasd uit. Neem mij niet kwalijk, dat had ik dadelijk moeten begrijpen. Maar hoe kwaamt gij in 's hemelsnaam bij die schreeuwer van een Smollet verzeild?

— Louter toeval, ik liep er zo maar eens binnen en zag Bracket werken! Ik bemerkte aanstonds, dat er wat in hem

school, maar dat Smollet niet de man was om het er uit te halen, daarom zond ik hem naar u toe! Ik wilde daar eerst niet over spreken, maar nu de jonge man mij al half verklapt heeft, zal ik maar open kaart met u spelen. Ik stel veel belang in Bracket, maar voorlopig behoeft hij mijn naam nog niet te weten. Misschien zal hij er wel naar vragen, maar dan ontwijkt gij die vraag maar. Gij denkt dus werkelijk, dat er wat in hem schuilt?

— Ik ben er van overtuigd, Mylord. Over drie weken is er hier in Londen een wedstrijd om een beurs van 500 pond. Daaraan mogen alleen Engelse bokkers deelnemen. Welnu, ik maak mij sterk, dat ik hem binnen drie weken zo ver heb, dat hij een gooi naar die 500 pond kan doen. De inschrijving is over een week gesloten. En als mijn man bij die wedstrijd wint, dan kan hij al dadelijk zoveel engagementen krijgen als hij maar verkiest. Ik heb hem eens laten sparren met een van mijn beste lui en ofschoon er met dikke handschoenen gevochten werd, lag de man binnen tien tellen tegen de vlakke. Nooit zo iets gezien, Mylord!

— Het doet mij genoegen, dat gij er zo over denkt, mijn waarde Simons, zei Raffles glimlachend. Het blijft dus afgesproken, gij noemt voorlopig mijn naam niet. En nog iets, ik betaal u een pond voor iedere les, welke hij neemt, op voorwaarde dat gij hem niets in rekening brengt. Gij hebt u werkelijk zeer royaal jegens hem getoond en dat stel ik op hoge prijs, maar gij weet niet veel af van salarissen, welke bankklerken verdienen, vijf shilling is voor hem nog een zeer grote opoffering.

— Wel, Mylord, dat heb ik niet geweten, stamelde Simons. Ik weet ook niet of ik uw aanbod mag aannemen.

— Doe het maar wel, hernam Raffles glimlachend, en besteedt uw beste zorgen aan de jonge man. Als hij later veel prijzen verdient en het in zijn

hoofd krijgt u alle lessen te betalen, dan kunt gij mij het geld, als het uw eer te na is, mijnentwege ook terug geven, is het zo goed?

— Mylord, gij zijt een man naar mijn hart. Een echte sportman, riep Simons vol geestdrift uit.

— Wanneer komt Bracket hier weer oefenen?

— Vanmiddag om drie uur, Mylord.

— Nu, als ik tijd heb, kom ik bepaald even kijken, kwam Raffles en daarop trad hij het vertrekje binnen, om zich weer te verkleeden.

Toen hij weer de bokszaal betrad, was Simons daar reeds bezig met een paar zijner leerlingen.

Raffles knikte hem in het voorbijgaan nog even toe en verliet daarop het grote gebouw.

Hij zorgde die middag echter weer om drie uur in de wachtkamer te zijn en daar vernam hij van de negerbediende, dat Will Bracket zoeven was gekomen en zich reeds verkleedde.

Raffles wandelde naar de zaal waar een tiental jonge lieden bijeen waren en werd daar verwelkomd door Simons, die vrolijk uitriep:

— Blij dat gij uw woord hebt gehouden, Mylord!

Hij nam hem terzijde en vervolgde op gedempte toon:

— Ik heb hem gezegd, dat hij niet voor de lessen behoefde te betalen, tot hij zijn eerste wedstrijd gewonnen zou hebben. Gij hadt zijn gezicht eens moeten zien. Ik geloof waarachtig, dat hij bijna ging huilen. Maar hij wilde volstrekt alles terugbetalen, wanneer hij met zijn boksen geld verdiend zou hebben.

— Daar heb ik hem al voor aangezien.

— Maar ik geloof, tussen ons Mylord, dat hij vermoedt, dat ik het niet uit mij zelf doe en dat zijn onbekende beschermer er achter zit, want hij vroeg nogmaals naar uw naam.

— Wat heb je toen gezegd?

— Ik heb gezegd, dat hij praatjes verkocht en dat hij hier kwam om te boksen!

— Een voortreffelijk antwoord, Simond, zei Raffles glimlachend.

De professor moest zich nu weer aan een zijner leerlingen wijden en enige minuten later trad Bracket in trui en witte pantalon binnen.

Het bleek dat zijn beschermeling met zijn leermeester zou boksen, want reeds nu was er niemand onder de leerlingen waardig om zijn tegenstander te zijn.

Wij zeiden reeds, dat Raffles verstand had van de zaak waarover het ging en hij zag al heel gauw dat de voormalige kampioen alle moeite van de wereld had, om de bliksemsnelle slagen van Will Bracket te ontwijken, en nu en dan op zijn beurt een vinnige uitval te doen, die de jonge man echter steeds bijtijds wist te ontwijken.

Er werd een ronde gebokst met middelsoort handschoenen en een der meest gevorderde leerlingen ging de wedstrijd met de chronometer in de hand na.

In de derde ronde ging Bracket voor twee seconden tegen de vloer, door een hoek tegen de kaak getroffen, maar hij was dadelijk weer op de been, wankelde slechts even, maar had onmiddellijk kracht genoeg om zich tegen de snelle uitvallen van Simons te dekken.

In de vierde ronde werd de professor tot tweemaal toe neergeslagen, de tweede keer voor acht seconden en hij werd toen slechts gered door 't klinken van het fluitje van de scheidsrechter.

Maar in de zevende ronde was het met Simons gedaan: een krachtige slag tegen de kin deed hem tegen de touwen tuimelen, waarlangs hij op de vloer gleed, om daar bewegingloos te blijven liggen.

Hij werd uitgeteld en toen kwamen de twee helpers toesnellen met water, sponzen en azijn en binnen enkele minuten was Simons weer de oude.

Hij kwam overeind, zocht met de blik zijn nieuwe leerling, ging met de vuisten in de zijde voor hem staan, bekeek hem van kop tot teen en vroeg meesmuilend :

— Ik zou voor de duivel wel eens willen weten, jonge man, wat jij eigenlijk bij mij nog komt leren? Boksen ken je en met mij behoef je zeker niet meer te vechten, dan alleen voor oefening. Wij zullen maar liever geen wedstrijdhandschoenen meer gebruiken, ik heb mijn tanden te lief! En ga nu maar eens mee naar de massagezaal, dan zullen we die spiertjes eens onder handen nemen.

Hij had Will Bracket bij de arm genomen en voerde hem met zich mee, maar de weg ging langs het kleine zijvertrek en vóór Raffles zich had kunnen verwijderen had de jonge man hem herkend en was hij snel op hem toegetreden.

Hij had zich onder het lopen reeds van zijn handschoenen ontdaan en stak Raffles met een trouwhartig gebaar de hand toe.

— Ik krijg de indruk mijnheer, dat gij u voor mij wilt verbergen, om u zodoende te onttrekken aan mijn dankbetuigingen. Ik ben nu enige malen bij Fred Simons geweest en ik zie zelf wel het verbazende verschil met die brave Smollet. Als ik het tot iets breng, dan zal ik het aan u te danken hebben, want ik begrijp het maar al te goed, mijnheer, dat gij het zijt geweest, die bewerkt hebt dat Simons mij gratis les geeft. Hij kan zo slecht huichelen die beste man, en ik heb alles doorzien. Waarom wilt u mij toch beletten u mijn dankbaarheid te betulgen.

— Gij kunt dat niet beter doen, mijn waarde vriend, dan volstrekt niet meer over dit bagatel te spreken, zei Raffles.

— Maar noem mij dan toch uw naam, mijnheer? Wanneer gij niet wilt, dat ik die van anderen tracht te vernemen, hernam Bracket op dringende toon.

— Ik ben Lord William Aberdeen, maar werkelijk, mijn naam doet er immers niets toe. Ik geloof, dat gij het waard zijt om geholpen te worden, en ik stelde aanstonds veel belang in u.

— Mylord, als ik later prijzen win en dat hoop ik innig, niet voor mij zelf, maar voor degenen die mij lief zijn en die thans in benarde omstandigheden leven, dan zult gij mij moeten toestaan, dit alles weer met u te vereffenen.

— Als gij dat volstrekt doen wilt, ga dan uw gang, maar beloof mij nu slechts dat gij uw best zult doen en vertel mij dan eens iets uit uw leven.

— Ik verlang niets liever, mijnheer, riep Bracket uit. Als gij soms enige minuten tijd hebt, het masseren duurt niet lang.

— Dan wacht ik op u in de wachtkamer.

Raffles knikte hem toe, ging naar Simons, die op enige afstand was blijven wachten en zei in het voorbijgaan glimlachend:

— Ik heb mijn incognito maar opgeheven, Simons.

— Dat is beter, Mylord, riep Simons uit en hij ging zijn nieuwe leerling achterna, die reeds naar de massagezaal gegaan was.

Na ongeveer twintig minuten wachters, trad Bracket de wachtkamer binnen en zei:

— Nu ben ik tot uw dienst, Mylord!

HOOFDSTUK IV

MEDEMINNAARS

De twee mannen verlieten het huis en liepen op straat enige tijd zwigend voort.

Toen begon Bracket eensklaps:

— Mylord, u hebt door uw vriendelijke bemiddeling meer gedaan, dan eenvoudig een jonge man, die hiertoe toevallig de hoedanigheden bezit, maar niet het geld, in de gelegenheid te stellen, zich verder te bekwamen. Ik wil u zeggen, wat de zaak is; u hebt daar recht op. Ik heb op de wereld niemand anders dan mijn moeder en mijn zuster, die nauwelijks twintig is. Mijn vader is in de oorlog, tijdens de invasie in Frankrijk gevallen, ik was toen nog op school en met z'n dood kwam de ontbering onze woning binnen! Gij kunt u niet voorstellen, wat ik daaronder geleden heb! Ik houd dol veel van mijn moeder en ik zou niets liever willen dan haar wat comfort geven. Maar hoe kan ik dat van mijn onnozel salaris? Wij hebben nu juist genoeg, om niet van honger om te komen!

— Aan welke bank zijt gij dan? vroeg Raffles vol belangstelling.

— Bij de Industrial and Agricultural Bank, in de Sloane Street.

— Nooit van gehoord! Zeker geen grote bank?

— Neen, er is weinig personeel, Mylord. Maar O'Brien, de directeur, verdient toch veel geld,

— Ik wil niet onbescheiden zijn en u behoeft mij volstrekt niet op mijn vraag te antwoorden, hoeveel betaalt hij u?

— Drie pond in de week, Mylord.

— Wat? riep Raffles ongelovig. Betaalt men dat loon voor een week arbeid op een bank? Maar dat is een hongerloos!

— Het is juist genoeg om niet van honger te sterven. Wij wonen in een armoedige buurt en wij moeten ons met veel, ja met alles behelpen. En daaronder heb ik zwaar geleden.

— Ik kan het mij voorstellen, zei Raffles zacht.

— Natuurlijk heb ik alles aangepakt, om er wat bij te verdienen. Ik hield hier en daar de boeken bij, copieerde stukken, schreef rollen uit voor toneelgezelschappen en zo meer. Maar al werkte ik nog zo hard, het was en bleef schippen, tot ik half en half bij toeval, mijn aanleg voor het boksen ontdekte. Ik had altijd veel voor die sport gevoeld en er als amateur een weinig aan gedaan. Een half jaar geleden ongeveer zag ik op straat, hoe een zwaar gebouwde kerel een kleine hond, die hij aan een touw vast had, meedogenloos afroste, zodat het arme dier van pijn jankte. Ik kwam tussenbelde, maar een oud vrouwtje, dat naar het scheen de dierenbeul kende, waarschuwde mij dat ik maar liever niets moest zeggen, de kerel was bokser,

Maar ik was zo woedend, dat ik mij niet had laten weerhouden, al was de schobbejak nog eens zo groot en zwaar geweest.

— Dat was flink van je, Bracket, zei Raffles.

— Ik riep de man toe, dadelijk met slaan op te houden. Hij keek mij eens aan met zijn valse ogen, liet de hond los, balde zijn vuisten en viel op mij aan. Een paar seconden later had ik hem neergeslagen.

— Goed zo, riep Raffles uit. En dat heeft u toen op het denkbeeld gebracht, uw vlugheid en moed in geldwaarde om te zetten.

— Zo is het, Mylord. Ik besteede mijn weinige spaarpenningen, om de eerste lessen bij Smollet te kunnen betalen en ik had het al spoedig tot vrij grote hoogte gebracht. Toen kwam gij, en u hebt mij pas het ware vertrouwen in mijn kracht en vaardigheid gegeven.

Op dit ogenblik liepen de beide mannen langs een grote bloemenwinkel, in een der voornaamste straten.

Voor de deur stond een grote, donkerrood gelakte limousine stil.

Will Bracket stond eensklaps stil en liet zijn blikken van de auto naar de winkeldeur dwalen.

Met verbazing zag Raffles, dat er een diepe rimpel tussen de fraai getekende wenkbrauwen van de jonge man was gekomen.

Nu ging de winkeldeur open en een groom liet diep buigend een heer uit, die een grote, in vloeipapier gewikkelde bos bloemen in de hand hield.

Hij stapte op de auto toe, zonder rechts of links te kijken.

Het volgende ogenblik was de auto weggereden.

Raffles keek zijn metgezel verwonderd aan, die nog op dezelfde plek stond en vergeten scheen te zijn, waar hij zich bevond.

Toen zuchtte hij diep en wreef zich met de vlakke hand over het voorhoofd.

— Neem mij niet kwalijk, Mylord! zei hij verward. Dat was, die man was mijn patroon Mr. O'Brien.

— En schrik je dan zo van uw werkgever? vroeg Raffles gekscherend.

— Hij kocht bloemen... stotterde Bracket. Neen... ik stel mij dwaas aan, dat weet ik... Let er maar niet op, wat ik u verzoeken mag, het heeft niets te betekenen.

Raffles nam de jonge man, die snel voortliep, van terzijde eens scherp op en begon toen:

— Luister eens, mijn waarde William. Ik denk er niet aan, mij met uw particuliere aangelegenheden te bemoeien, maar dit moet mij toch van het hart, als gij werkelijk een kans wilt hebben op de match om de beurs van 500 pond, dan zult gij u alle muizenissen uit het hoofd moeten zetten. Er is niets, wat zo verslappend werkt als geheim verdriet, een niet beantwoorde liefde, een stille wrok, alle sterke gemoedsaandoeningen zijn uit de boze. De beste trainer is niet bestand tegen een ziek hart, bedenk dat goed!

— Ik geloof dat u gelijk hebt, Mylord, maar ik kan er niets aan doen, ik verzet er mij vruchteloos tegen! Kom, u hebt u een warm vriend van mij betoond en ik behoef er volstrekt geen geheim van te maken, ik heb een meisje lief en mijn patroon is mijn medeminnaar! Gij ziet, het is zeer eenvoudig. Maar voor mij betekent haar liefde het leven, haar te moeten missen, zou de dood zijn.

Bracket had dit laatste op zulk een smartelijke toon gezegd, dat Raffles geen ogenblik kon twifelen aan de diepte en de oprechtheid zijner gevoelens.

Hij begreep nu veel, zoniet alles!

O'Brien was veel ouder dan Bracket, maar hij was schatrijk; hij kon het meisje bloemen geven, iedere dag, zoveel zij er maar verlangde. Bracket kon haar ternauwernood 's Zondags een klein toefje viooltjes bij een straatventer kopen.

— Geloof gij, dat het meisje aan die man de voorkeur zal geven, alleen omdat hij rijk is? Neem dan mijn welgemeende raad aan en laat haar lopen, want dan is zij de liefde van een eerlijk man niet waard!

— Ik weet zeker, dat zij dat niet doet, Mylord! riep Bracket vol vuur uit. Als het alleen van haar afhing, zou alles goed zijn; wij zijn beiden jong en kunnen wachten. Maar zo eenvoudig is de zaak, helaas niet. Haar vader is zakenman en heeft een maatschappij, die handel drijft in ijzerwaren en elektrische benodigdheden. Hij heeft onlangs zijn zaken uitgebreid en daarvoor geld geleend en juist van die man. Maar desondanks gingen de zaken achteruit. Hij stond en staat dus nog in schuld bij de bank van O'Brien en die zou zeker wel een mouw aan de zaak passen als Lize naar hem wilde luisteren!

— Heeft hij dat aan haar vader gezegd?

— Neen, dat niet, hij zei het alleen maar aan haar!

— Dan heeft de kerel ook geen eerlijke bedoelingen met haar! zei Raffles op vaste toon.

— Dat heb ik al dadelijk vermoed, Mylord! hernam Bracket op smartelijke toon. Hij heeft haar duidelijk te verstaan gegeven, dat het slechts van haar afhing, of haar vader failliet zou gaan of niet. De oude man echter denkt in zijn onnozelheid, dat O'Brien trouwplannen jegens zijn dochter koestert en hij dringt er voortdurend bij haar op aan, hem toch het jawoord te geven, omdat hij hoopt, daardoor niet alleen van zijn schuld af te komen, maar ook een nieuwe lening bij zijn schoonzoon te kunnen sluiten!

— Ja, dan verkeert zij in een treurige toestand, mompelde Raffles. Veronderstel eens, dat haar vader morgen dat bedrag zou kunnen terugbetalen, zou dan alles in orde zijn?

— Ik vrees van niet, Mylord! antwoordde Bracket treurig. O'Brien heeft voor een groot bedrag aan aandelen in de zaak van de oude Oakwood, zo heet de vader van Lize, en die zal hij zo spoedig niet verkopen, aan wie dan ook, uit vrees, dat hij een scherp wapen uit de handen geeft.

— Hoe oud is Lize?

— Negentien.

— Nu, dan kan ik u maar één raad geven, mijn waarde William, denk in de eerste tijd niet al te zeer over deze zaak en wijdt u liever uit alle macht aan uw taak, het winnen van de wedstrijd om de beurs. Als gij die match eenmaal gewonnen hebt, dan zullen u de aanbiedingen dadelijk in de schoot vallen. Binnen een jaar kunt gij kampioen van Engeland zijn, als gij het ernstig opneemt.

— Geloof u dat werkelijk, Mylord? riep Bracket met schitterende ogen uit.

— Ik ben er zeker van.

— O, dan belooft u, dat ik alles zal aanwenden, om die wedstrijd te winnen. Dan zet ik al het andere zo lang uit mijn hoofd, dan mag er in mijn hersens alleen maar plaats zijn voor de gedachte aan de wedstrijd.

— Zo mag ik het horen! hernam Raffles, terwijl hij de hand van de jonge man krachtig drukte.

— Ik dank u Mylord, zei Bracket, die het hoofd snel afwendde, want hij voelde, dat er tranen naar zijn ogen wilden. En ik zweer u, dat ik uw edelmoebigheid niet zal beschamen.

— Daar zouden wij niet over praten, hernam Raffles, terwijl hij dreigend de vinger ophief. Oefen je nu maar goed, laat alles verder aan Simons over en u kunt over een paar weken winnen. Ik moet nu afscheid van je nemen, mijn waarde William, want zaken van belang vragen mijn aandacht. Maar ik verlies je niet uit het oog, dat verzeker ik je. Ik zal vriend Simons zeggen, dat hij zijn bijzondere zorg aan je moet besteden, daar ik er bepaald op gesteld ben,

dat je de beurs wint. Overmorgen kom ik je een bezoek brengen, als je het goed vindt.

— Maar Mylord! riep Joe uit, blozend van trots en genoegen. Wij zullen uw bezoek altijd zeer op prijs stellen. Na half zes vindt u mij steeds thuis en ik lunch ook altijd thuis, want onze woning is niet ver van de Sloane Street verwijderd.

— Dat blijft dan afgesproken. Hard werken en u voorlopig met niets anders bemoeien dan met uw bokshandschoenen!

Nogmaals drukte Raffles de jonge man de hand en daarop verwijderde hij zich, terwijl Bracket met haastige schreden de weg naar zijn woning insloeg.

HOOFDSTUK V.

LISTEN EN LAGEN

Er waren twee weken verlopen sinds dat gesprek en Bracket had zich stipt aan zijn belofte gehouden en zijn gevoelens van jaloezie onderdrukt, om alleen aan de komende wedstrijd te denken.

Het was omstreeks twee uur in de namiddag toen voor een huis in de Bishop Street een roodgelakte auto stilhield, waaruit O'Brien stapte.

Hij was al weer voorzien van een grote bos bloemen en had blijkbaar veel zorg aan zijn uiterlijk besteed.

De deur werd geopend door een oude dienstbode, die reeds vele jaren in betrekking was van de oude Oakwood en sedert de dood van diens vrouw bijna als een familieid werd beschouwd.

Zij scheen de bezoeker reeds te kennen en niet al te zeer met hem ingenomen te zijn, want zij haalde zeer merkbaar haar neus op, toen zij de in vloei-papier verpakte bloemen en daarachter het dikke, ongezond bleke gelaat van de heer O'Brien zag en scheen zelfs een ogenblik grote nelging te gevoelen, de deur voor zijn neus dicht te werpen.

— Is mijnheer Oakwood thuis? vroeg de bezoeker.

— Ja mijnheer, antwoordde de oude getrouwe.

— Ga dan mijn bezoek aankondigen, beval O'Brien.

De oude meld ging hem brommend voor, een trap op, een gang door tot voor een brede deur, die toegang bleek te geven tot een vrij ruime werkkamer, met een reusachtig, ouderwets bureau, tussen de beide vensters.

Voor dat bureau zat Oakwood, een kleine, onaanzienlijke figuur, zoals hij daar in zijn versleten huisjasje in de grote leuningstoel zat, met een kalotje op het spaarzame haar.

Hij keek de bezoeker een weinig schuw aan en stond toen op, teneinde hem te verwelkomen.

— Neem plaats, mijn waarde heer O'Brien, zei hij op zachte, wat hese toon, terwijl hij een stoel bijschoof.

— Ik zal maar even van uw kostbare tijd misbruik maken, waarde Oakwood, zei O'Brien met onverholen spot en minachting in zijn stem. Gij weet welke datum wij vandaag hebben?

Oakwood wierp een blik op de kalender, die aan de wand hing, ofschoon hij maar al te goed wist welke datum het was en antwoordde toen:

— Natuurlijk, het is de eerste!

— Mooi, en denkt gij mij nu te kunnen betalen?

— De zaak is... het zal heden moeilijk gaan! hikkelde Oakwood.

— Even moeilijk als verleden maand en de maand daarvoor en zo vervolgens! kwam O'Brien verachterlijk. Ik zal u eens wat zeggen, mijn waarde Oakwood. Ik kom langzamerhand tot de ontdekking, dat ik hier voor de gek gehouden word en dat zal ik niet dulden, verstaat gij? Dat zal ik stellig niet dulden!

— Maar daar denk ik werkelijk niet aan, mijnheer O'Brien, riep de oude man op jammerende toon. Ik ben er van overtuigd, dat over een jaar alles weer met mijn zaken in orde zal zijn, kunt gij niet tot die tijd geduld hebben?

— Nog een jaar? Waarom niet liever tien? riep O'Brien schamper uit. Ik begin mijn geduld te verliezen, moet gij weten. En ik zou raden, binnen zeer korte tijd naar middelen om te zien, om mij te voldoen.

— Dat belooft ik u, dat belooft ik u vast, mijn waarde heer O'Brien! zei Oakwood verheugd, dat hij er weer voor dit keer af was.

— Is uw dochter thuis?

— Zeker, en het zal haar aangenaam zijn, u te ontmoeten, haastte de oude man te antwoorden. Ik zal haar even laten roepen.

— Doe geen moeite. Ik wilde haar juist wel even onder vier ogen spreken!

— Zij is zeker in haar eigen kamer?

— Dat denk ik wel, antwoordde Oakwood, die de schrik van zoeven reeds geheel te boven scheen te zijn en handenwrijvend voor zijn schuldeiser stond.

— Nu, dan verlaat ik u, en zorg, dat ik de kleur van uw geld spoedig zie, of er gebeuren dingen, waarvan ik de ver-

antwoording niet zal dragen, maar gij en gij alleen!

— En met deze woorden verliet hij het vertrek en liet de oude vader alleen.

— Hij liep de gang door, maar had nog geen vijf passen gedaan, of hij struikelde over een voorwerp, dat hem gevoelig tegen de scheen raakte.

— Tegelijkertijd werd zijn voet doornat en een luid rinkelend geluid liet zich horen, dat zich scheen te verwijderen.

— Wel, voor den duivel! barstte O'Brien woedend uit. Wie zet er nu in die donkere gang een volle emmer neer!

— Dat doet iedere vrouw, die de trappen gaat dweilen, klonk het vinnige antwoord uit de duisternis. Wij zijn hier niet ingericht op bezoeken in de vroege namiddag, dat is de zaak.

— Jij bent een brutale feeks! Ik zal je dat betaald zetten! bromde O'Brien, terwijl hij de vrouw de dweil uit de hand rukte en daarmee het ondergedeelte van zijn pantalon, dat kletsnat was, begon droog te wrijven, ganselijk vergetend, dat zijn vingers in fijne handschoenen gestoken waren.

Toen hij hiermede gereed was, greep hij de bloemen, die eveneens tamelijk ernstig hadden geleden en ging op de deur toe, die zich aan het einde van de gang bevond.

Juist werd deze geopend en een fijn meisjeskopje verscheen om de hoek, met prachtige blauwe ogen en een mondje als een rozenknop.

Het was Lize Oakwood.

— Wat is er toch aan de hand, Mary? vroeg zij, maar in haar mooie ogen schitterde een ondeugend licht, gooi je de emmer van de trap?

— Vraag excuus, juffer Lize. Dat doe ik niet, dat doet die mooie mijnheer, hij denkt zeker, dat het hier een paardenspel is.

O'Brien wierp de oude dienstbode een giftige blik toe en wendde zich toen zoetsappig tot het meisje met de opmerking:

— Ik vrees, dat mijn persoon niet al te zeer in de smaak valt van uwe dienstige, Miss Lize. Naar het mij toeschijnt, heeft zij het op mijn benen voorzien. Zoudt gij niet zo goed willen zijn, mij aan de woede dezer furie te ontrukken?

— Mary een furie? riep Lize lachend uit. Zij is de goedheid in persoon! Maar ik wil u wel redden, ga maar mee naar mijn vader.

— Pardon Miss Lize, ik kom juist van hem vandaan en vroeg hem verlof, enige woorden met u te mogen wisselen!

Het gelaat van het meisje betrok en zij maakte een beweging van ongeduld.

— Kom binnen, mijnheer O'Brien, maar ik moet u vooraf zeggen, dat ik niet veel tijd heb.

Het meisje liet de onwelkome bezoeker binnen en sloot de deur.

— Sta mij om te beginnen, toe, u deze bloemen te overhandigen, Miss, begon hij. Mogen zij een bewijs zijn van mijn tedere gevoelens jegens u!

Het meisje had de bloemen aangenomen, en ze met een onverschillig gebaar op de tafel geworpen, zonder iets te zeggen.

Zij wees haar bezoeker een stoel en nam zelf plaats.

— U hebt natuurlijk wel begrepen, wat mij tot u voert, Miss Lize. Gij kent de gevoelens, welke ik jegens u koester. Mij dunkt dat ik nu lang genoeg gewacht heb, ik wens thans uw antwoord kort en bondig te vernemen!

— Kort en bondig? herhaalde Lize, terwijl zij de bezoeker strak aankeek. Wel, gij zult op uw wenken bediend worden. Ik zeg neen!

— Wat! Gij slaat mijn liefde van de hand? Gij weigert mijn verlangens in te willigen?

— Ja, mijnheer O'Brien, dat weiger ik.

O'Brien beet zich op de lippen.

Hij begreep, dat hij een andere weg moest inslaan.

Als het niet met zachtheid ging, dan maar met geweld.

— Ik ben er zeker van, Miss Lize, dat gij u nog wel eens zult bedenken; het kan u niet onbekend zijn, dat het lot van uw vader zich in mijn handen bevindt, hebt u daar wel eens over nagedacht?

— God alleen weet, hoeveel slapeloze nachten mij dat gekost heeft, riep het meisje op hartstochtelijke toon uit.

— O, nu, als gij het weet, waarom blijft gij dan hardnekkig weigeren? drong O'Brien aan. Het behoeft u maar een woord te kosten en uw vader is voor altijd bevrijd van zijn zorgen; in het tegenovergestelde geval behoeft het mij slechts een woord te kosten, en uw vader snelt zijn ondergang te gemoet.

— Mijn God, is het al zo ver? riep Lize uit, die doodsbleek was geworden. Dat wist ik niet, voegde zij er op doffe toon aan toe.

— Ik zeg u niets dan de waarheid, Miss! hernam O'Brien, terwijl hij een stap naar het jonge meisje deed. Laten wij de zaken met enkele woorden in het juiste licht stellen, gij en gij alleen hebt het in uw macht uw vader te redden of hem in het verderf te storten.

— Zwijg! Om 's hemelswil zwijg! riep het arme kind wanhopig uit. Gij kunt het niet menen, dat gij misbruik wilt maken van het ongeluk van mijn vader. Ik weet zeker, dat hij er binnen een jaar weer boven op kan zijn. De zaken gaan reeds beter en als eenmaal normale toestanden teruggekeerd zullen zijn, dan komt alles in orde. Heb nog slechts tot zo lang geduld.

— Neen! antwoordde O'Brien kortaf. Ik wil niet langer wachten, ik heb u lief en ik zal u bezitten, gij zult de mijne worden, al zou ik hemel en aarde moeten bewegen. Ik geef u nog een week en als gij mij dan niet hebt gezegd, dat gij van gedachten zijt veranderd, dan zullen de gevolgen voor uw rekening komen. Maar ik ga zo niet heen, eerst zult gij mij een kus geven, op afrekening.

Hij was op Lize toegesprongen en had het jonge meisje omvat, dat op die aanval niet verdacht was.

Zij worstelde om los te komen, zij verzette zich uit alle macht, de beide handen tegen de borst van de ellendeling gedrukt.

O'Brien trok haar echter dicht tegen zich aan en bracht zijn gelaat bij het hare...

Maar eensklaps vloog de deur open, en de schurk voelde zich in de nek vatten en met kracht achteruit trekken.

Bleek van woede wendde hij zich om.

Hij keek in het gelaat van Will Bracket, die in het geheel niet woedend scheen te zijn, maar zijn patroon en medeminnaar spottend aankeek.

— Gij weet zeker wel, dat ik iets betekende als bokser, mijnheer O'Brien, zei de jonge man langzaam, terwijl hij een stap in de richting van de ander deed. Daar zal ik echter geen misbruik van maken, al kon ik u met mijn wijsvinger neerslaan. Neem daarom slechts deze oorveeg voor lief. Het is weinig, maar goed bedoeld.

En op hetzelfde ogenblik daalde er een klinkende muilpeer neer op het gelaat van de bankier, juist op zijn rechterwang, die in een paar tellen danig opzwol, al had de jonge bokser zich nog zo ingehouden.

Daarop wendde Joe zich tot het jonge meisje, dat verschrikt had toegezien en zei op tedere toon:

— Je hoeft niet bang te zijn, lieveling, als eenmaal de wedstrijd achter de rug is, en ik win hem, dan komt alles in orde, en zal ik die schoft als patroon niet meer nodig hebben en hem zijn geld terug betalen.

Vervolgens wendde hij zich naar de deur, wierp haar wijd open en riep:

— Zulver deze kamer zo snel mogelijk van uw aanwezigheid, O'Brien, anders blijft het niet bij dat kleine klapje.

In minder dan geen tijd was de bankier buiten.

Zijn bloemen vlogen hem achterna en troffen hem in de nek, gevolgd door zijn hoed en wandelstok.

En daarop viel de deur met een harde slag in het slot en kon O'Brien zijn bezoek gevoeglijk als geëindigd beschouwen.

Hij raapte hoed en wandelstok op en hief dreigend de vuist op tegen de gesloten deur.

Sissend kwam het over zijn lippen:

— Dat zal ik je betaald zetten, Bracket, of mijn naam is geen O'Brien!

Hij daalde vlug de trap af, zonder zich verder om de oude Oakwood te bekommeren en stapte in zijn auto, die nog stond te wachten.

De chauffeur had bevel gekregen zijn meester naar huis te rijden, maar onderweg scheen O'Brien van gedachten te veranderen.

Hij nam de spreekbuis, die hem in verbinding stelde met de chauffeur en beval:

— Breng mij naar de boksschool van Joe Smollet. Weet je die? Het is in de Doughty Street, een oud huis met een grote toegangspoort. Ik zal je wel waar-schuwen, als wij er zijn.

De chauffeur tikte aan zijn pet en het voertuig zette zich weer in beweging.

Een half uur later stond de auto stil voor het gebouw, waar Smollet woonde.

— Wacht hier, beval O'Brien de chauffeur. Ik ben over een kwartier terug.

Hij ging haastig de trappen op en trad de wachtkamer binnen, waar zich op dit ogenblik niemand bevond.

Maar de knecht met de vuile trui had zeker iets gehoord en kwam binnen om naar het verlangen van de bezoeker te informeren.

— Is George Malony soms hier?

— Dat geloof ik wel, mijnheer. Moet gij hem spreken?

— Ja, verzoek hem even hier te komen.

— Uw naam?

— Die doet er voorlopig niet toe. Zeg maar dat een oude kennis hem over een belangrijke zaak wenst te spreken.

Enige minuten later trad Malony binnen.

Zijn gelaat stond tamelijk stuurs en hij keek de bezoeker met onverholen verwondering aan.

— U zult misschien een weinig verwonderd zijn over mijn optreden, mijnheer Malony, maar wat ik u te zeggen heb is alleen voor u bestemd. U kent mij niet, mijnheer Malony, maar ik ken u des te beter, al is het dan alleen maar van naam. Juist, omdat ik van u heb horen spreken, kom ik tot u met een verzoek en ik zou mij sterk moeten vergissen, als u het niet zoudt inwilligen, want er is geld aan te verdienen, mijn waarde heer Malony.

Deze mededeling scheen dadelijk in hoge mate de belangstelling van de bokser te wekken.

— Wel, laat eens horen, mijnheer... mijnheer...?

— O, mijn naam doet er voorlopig niet toe, viel O'Brien hem in de rede. Als wij het eens kunnen worden en gij stemt toe in mijn voorstel dan is het nog tijd genoeg, u mijn naam te zeggen.

— Zoals u wilt. Kom dan maar eens over de brug met dat voorstel, dan kan ik zien, wat er te doen is of te laten!

O'Brien dacht enige seconden na over de beste wijze, de zaak voor te dragen en begon toen:

— U weet natuurlijk, dat over een week de match om een beurs van 500 pond plaats heeft in het Cristal Palace?

— Natuurlijk weet ik dat, antwoordde Malony grimmig. Ik zou zelf ook mee doen als ik wat beter in conditie was. Wijntje en Trijntje en de sport... die kunnen niet al te goed met elkander overweg, ziet u en...

— Juist. Ik ken uw kleine zwakheden, mijn waarde Malony! kwam O'Brien. Maar nu kom ik u juist aanbieden een bedrag te verdienen, dat niet veel klei-

ner zal zijn dan de beurs voor de verliezer vastgesteld, namelijk twee honderd pond, als je op mijn voorstel ingaat!

— Twee honderd pond? Een aardig bedrag, tenminste, als het een kleinigheid betreft.

— O, voor iemand als gij zijt, heeft het niets om het lijf, luister! Gij weet natuurlijk zogoed als ieder uwer collega's dat een zekere Will Bracket aan die match zal deelnemen en dat zijn kansen zeer goed staan.

— Zeer goed? Als er geen wonder gebeurt, dan wint hij zo zeker als een huis, riep Malony uit, met een onmiskenbare klank van naijver in zijn ruwe stem.

— Juist! Maar men zou dat wonder met niet al te veel moeite kunnen laten geschieden, niet waar? Zie eens, er is mij veel aan gelegen, dat die Bracket de match niet wint, begrijp je? De redenen kunnen je onverschillig zijn, iedereen heeft wel eens van die onberekenbare antipathieën, niet waar?

— Ongetwijfeld, antwoordde Malony meesmuilend. En Bracket heeft uw antipathie, als ik het goed begrijp.

— Geraden!

— Nu, hij behoort toevallig ook niet tot mijn vrienden, ging Malony met een onaangename grijns voort. En zeg mij nu eens hoe gij het u wel voorstelt, te beletten dat hij de match wint.

— Wel, dat kan niet zo moeilijk zijn, dunkt mij.

— Wij zouden hem een dag te voren kunnen opwachten, op een straathoek en hem een tik geven die goed aankwam.

— O, neen, riep O'Brien verschrikt uit. Dat vooral niet, dan zou hij in het geheel niet aan de wedstrijd kunnen deelnemen en dat is de bedoeling niet. Neen, hij moet wel degelijk boksen, maar zo, dat iedereen zegt: die man moest liever krentenweger worden. Begrijpt u wat ik bedoel? Hij moet in de

eerste of tweede ronde uitgeslagen worden.

— Ja, dan wordt de zaak heel wat lastiger, zei Malony, terwijl hij zich achter de ver van zijn hoofd staande oren krabde. Ik kan niet goed begrijpen, hoe wij dat dan moeten aanleggen!

— Kom, het is niet zo moeilijk, her-nam O'Brien. Er bestaan wel van die geheime middeltjes, welke men iemand kan ingeven en die bewerken, dat men zich gedurende enige tijd slap en zwak gevoelt, zonder bepaald ziek te zijn.

— Nu kom ik er achter! riep de bokser uit, met dezelfde grijns om de dikke lippen. Maar hoe kom ik aan dat middel?

— Als je toestemt, zal ik het je wel verschaffen.

— Het is toch niet... gevaarlijk? vroeg Malony op gedempte toon. Hij kan er toch niet voor goed mee uit de wereld geholpen worden?

— Daarvoor behoeft je geen vrees te koesteren. Als je slechts zorgt, in de loop van de dag, waarop de wedstrijd plaats heeft, de inhoud van een klein peperbuisje met een wit poeder in een glas te doen en hem dat te laten drinken, dan is alles in orde. Hij zal zich dan lusteloos gaan gevoelen en 's avonds zal hij gemakkelijk geklopt worden.

Slaat gij toe?

— Tweehonderd pond?

— Ja!

— De helft vooruit?

— Neen, gij kunt vijftig pond vooruit krijgen en de rest als de wedstrijd achter de rug is!

— En bij wie moet ik dan het geld gaan halen?

— Ik zal het je zelf op de dag van de match komen brengen, met het poeder en je dan tevens mijn naam noemen!

— Top, ik ben uw man, zei Malony, na even te hebben nagedacht. Ik zal hem wel naar een koffiehuis lokken en eenmaal daar, zal ik hem het middeltje wel weten toe te dienen.

De lafhartige overeenkomst werd met een handslag bekrachtigd, waarop de bankier haastig het huis verliet.

Hij was er nu zeker van dat Bracket niet zou winnen, maar jammerlijk zou worden verslagen.

En als dat eenmaal was geschied, dan zou zijn toekomst bedorven zijn, of hij zou tenminste in het eerste jaar volstrekt geen kans hebben op grote prijzen.

En Bracket arm, dat betekende, dat Oakwood naar O'Briens pijpen zou moeten dansen en dat hij Lize wel zou weten te dwingen, hem ter wille te zijn.

HOOFDSTUK VI.

OP DE DAG VAN DE WEDSTRIJD

De dag van de grote match was aangebroken.

Op alle muren van het grote Cristal Palace prijken grote, schel gekleurde aanplakbiljetten, waarop de namen van de twee bokkers vermeld stonden, die om de beurs zouden strijden: Will Bracket en Jim Farrol.

Farrol was op het ogenblik de sterkste middelgewicht bokser van Londen en dat was duidelijk te merken aan de stand van de afgesloten weddenschappen, want er was slechts weinig gewed op Bracket, die nog geheel en al onbekend was, behalve bij de insiders, die

dan ook niet gearzeld hadden, vrij grote bedragen op hem te zetten.

Wat Raffles betreft, hij had de vorderingen van de jonge man met onverholen verbazing en voldoening gadeslagen en niet gearzeld vijf honderd pond op zijn overwinning te wedden.

Twemaal had hij Bracket aan diens huis bezocht en kennis gemaakt met zijn moeder en zuster.

Bij de tweede gelegenheid had de jonge bokser hem verhaald, wat er met O'Brien in de kamer van Lize was voorgevallen en Raffles had hem goedkeurend op de schouder geklopt en gezegd:

— Over een paar dagen kunt gij met opgericht hoofd voor de oude Oakwood treden en hem zijn dochter ten huwelijk vragen. Als hij dan soms nog bezwaren mocht maken, dan zal ik hem wel tot andere gedachten brengen.

Die verklaring was de jonge bokser een aansporing te meer geweest, zich duchtig voor te bereiden.

En er hing voor hem des te meer van deze wedstrijd af, daar hij, zoals wel te voorzien was, dezelfde dag, waarop hij zijn patroon op een muilpeer onthaald had, door deze was ontslagen.

Hij was dus zonder betrekking en zonder verdiensten, maar de neerslachtige stemming, die hieruit was voortgevloeid had dadelijk weer plaats gemaakt voor een blijde opgewektheid, toen Lord Aberdeen hem kwam zeggen, dat hij, zodra de wedstrijd achter de rug was, een heel wat beter betaalde betrekking zou krijgen bij een zijner vrienden.

Die zou hij dan kunnen waarnemen, zolang de grote prijzen uitbleven.

Het was vroeg in de ochtend van de wedstriiddag, toen Raffles het grote oefenvertrek bij Fred Simons binnentrad.

Hij kwam juist, toen de partij, die slechts een kwartier mocht duren, op haar einde liep.

En weer bewonderde hij het soepel spel der spieren, de weergaloze vlugheid en de moed van zijn beschermeling.

Na de partij werd Bracket gemasseerd door de bekwame hand van Simons, die vol trots uitriep:

— Wat een lichaam; spieren als botter tot hij ze spant, de satijnen huid als van een jong meisje, longen als van een paard en een taille, waarop menige vrouw jaloers mag zijn.

En onder deze uitroepen wreef en kneep hij de spieren, tot Bracket met 'n pijnlijk gezicht uitriep:

— Nu is het wel genoeg, Simons, ik voel mij uitstekend.

— Dan naar de douche!

En Simons trok zijn « poulain » mee naar de badkamer, waar een douche hem geheel en al verfriste.

Nu kwam de korte wandeling aan de beurt, afgewisseld met enige kilometers hard lopen en touwtje springen.

Raffles zou de bokser daarbij vergezellen, in zijn kleine sportauto gezeten en in gezelschap van Simons.

Men zocht de stilste buitenwegen op en daar stapte Bracket uit. Hij begon met snelle wandelpassen met de auto mee te lopen, terwijl Simons hem zijn bevelen toeriep.

Nu en dan ging hij in looppas over, en dan weer legde hij, al touwtje springend, een afstand van een halve kilometer af.

Eindelijk vond Simons, dat het genoeg was.

Hij legde zijn grote hand op de borst van de bokser, voelde hem als een volleerd dokter de pols en zei tevreden:

— Bijna geen verhoogde hartwerking, de jongen is van staal; ik geloof, dat hij zo de gehele dag zou kunnen voortgaan, zonder een spoor van vermoeidheid. Nu, mijn taak is afgelopen. De rest moet hij zelf doen.

Hij richtte zich tot Joe en vervolgde:

— Houdt je nu verder de gehele dag rustig, zonder evenwel van je gewone bezigheden af te wijken. Vandaag mag je geen bokshandschoenen meer aanraken, vóór je tussen de touwen staat in het Cristal Palace; loop wat rond met

de jongens, maar geen alcohol, versta je? Dat behoef ik je trouwens gelukkig niet te zeggen, ik heb je nooit zien drinken, met een ei er door geroerd en dat is alles. Niets meer eten na vijf uur, begrepen?

— Ik zal er aan denken, Simons, gaf Bracket ten antwoord, terwijl hij de hand van de voormalige Australische kampioen greep. En of ik vanavond win of verlies, ik zal nooit vergeten, wat ik aan je te danken heb gehad, je bent een trainer uit duizenden, Simons.

Raffles reikte Bracket de hand, knikte hem vriendelijk toe, waarna hij wegreed met Simons, die hij met zijn auto tot aan diens woning zou brengen.

Bracket keek de auto achterna, tot zij uit het gezicht was en zei toen in zich zelf:

— Een edel man, die tevens een edelman is. Will zorg dat je vanavond wint en toon je zijn belangstelling waard.

Hij raadpleegde zijn horloge en zag dat het tijd werd voor de lunch.

's Middags bracht hij een bezoek aan zijn meisje, tersluiks, wel te verstaan, want haar vader had hem, na het incident met O'Brien, het huis kortweg ontzegd, en daarop begaf hij zich naar het huis van Simons, waar hij moest wezen, om er zijn handschoenen, pantoffels en andere zaken te halen. Hij vond er George Malony aan de deur staan, die hem joviaal toeknikte en uitriep:

— Ik wens je een goede kans Will, je kunt Farrol wel maken en breken.

— Ik hoop te winnen, George, antwoordde Bracket eenvoudig. Er hangt voor mij veel van af, dat weet je.

— De kameraden willen een kop thee of een glas bier met je drinken, dat sla je zeker niet af, hoop ik? ging Malony voort.

— Als het niet te laat wordt, ben ik graag van de partij, zei Bracket.

— Ga dan mee naar de hoek, daar is een café, de jongens komen dadelijk.

De twee mannen begaven zich naar het koffiehuis, waar George bier en een kop thee voor Bracket bestelde.

Met opzet had hij een tafeltje uitgezocht, dat achter een der schutten stond welke de gelagkamer in een groot aantal afgesloten hokjes verdeelden.

Het was nog vroeg en er waren maar zeer weinig personen aanwezig.

Dicht bij het buffet hing een grote reclameplaat, voorstellende twee bokkers, die met opgeheven vuisten tegenover elkaar stonden.

Zodra de thee en het bier gebracht waren, zei Malony:

— Je moet voor de aardigheid die reclameplaat eens van dichtbij bekijken, Will, en mij dan eens zeggen of je er niets bizonders aan ziet.

Niets kwaad vermoedend, stond de jonge bokser weer op en ging naar het reclamebiljet, dat hij enige tijd aandachtig bekeek.

Van zijn afwezigheid maakte Malony gebruik, snel en ongezien de inhoud van het kleine zakje, dat O'Brien hem daartoe gegeven had, in de thee van de jonge bokser leeg te storten.

Dit was reeds lang gedaan, toen Joe terug keerde en verwonderd zei:

— Ik kan er niets bizonders aan zien, om je de waarheid te zeggen!

— Dan heb je niet goed gekeken. Je hebt immers voor de man die het biljet schilderde geposeerd, riep Malony uit.

— Ik verzeker je van niet! kwam Bracket.

— Nu, dan is de gelijkenis toevallig! hernam Malony, schouderophalend. Op je gezondheid en je goede kansen, Will.

Hij bracht het glas aan zijn lippen en keek vol spanning toe, hoe de ander zijn kop thee aan de lippen bracht en dronk.

Even later traden drie of vier leerlingen van Simons binnen, die naar het tafeltje toekwamen en een luidruchtig gesprek begonnen.

Men sprak nog enige tijd voort, Bracket dronk zijn kop thee leeg en nam toen afscheid van de vrienden, die allen die avond aanwezig zouden zijn, om hun medeleerling te zien boksen.

Bracket begaf zich naar huis, teneinde daar, rustig met lezen de tijd verdrijvend, het uur van de match af te wachten.

En naarmate die tijd verliep, voelde de jonge man een eigenaardige loomheid over zich komen, een moeheid, welke hij nooit gekend had...

Zijn dijspieren trokken, zijn armen voelden zwaar aan en het leek hem, alsof hij zelfs met opstaan enige moeite had.

In zijn hoofd had hij een dof gevoel, als van een naderende hoofdpijn.

Hij opende een venster, menende, dat de frisse buitenlucht hem goed zou doen, maar ook dat bracht niet de minste verbetering.

Verschrikt riep Bracket zijn moeder, die zeer verontrust was over het bleke uiterlijk van haar zoon en deelde haar mede wat hij gevoelde.

— Dan moeten wij dadelijk de dokter halen, riep de oude vrouw verschrikt uit. En dan mag je vanavond volstrekt niet boksen.

— Ach, moedertje, kwam Will droevig, ik moet immers wel, al zou men er mij in een auto naar toe moeten brengen, ik zal vechten.

Op dit ogenblik werd er gescheld en even later trad Raffles het vertrek binnen.

Hij groette de oude dame hoffelijk en wendde zich toen tot William met de opmerking:

— Ik hoop niet dat ik je kom storen, beste jongen, maar ik wilde je even persoonlijk komen uitnodigen, na afloop van de wedstrijd met mij en mijnheer Brand te souperen, wel te verstaan, als je niet reeds andere afspraken hebt gemaakt. Maar mijn hemel, wat scheelt je? zo viel hij zich zelf verschrikt in de rede, wat zie je bleek!

— Ik... de zaak is, dat ik mij ziek voel, Mylord! stamelde Bracket, terwijl hij de hand aan het voorhoofd bracht en op een stoel neerzakte.

— Wat is dat nu, riep Raffles verbaasd uit, toen ik je een paar uur geleden verliet, was je zo fris als een hoen, is dat zo plotseling opgekomen?

— Geen half uur geleden, Mylord.

— En hoe was het daarvóór?

— Ik gevoelde mij gezonder dan ooit.

Dat is zeer vreemd, riep Raffles uit.

— Kan het geen griep zijn, Mylord?

vroeg de oude dame, die vol bezorgdheid over het glanzende haar van haar enige zoon streek.

— Zo plotseling, neen, mevrouw, dat is hoogst onwaarschijnlijk, antwoordde Raffles met vaste stem.

Hij was op Will toegetreden, schoof een stoel aan, ging zitten en nam de pols van de jonge bokser.

Toen lichtte hij diens oogleden op, bekeek de pupil, schudde het hoofd en mompelde:

— Dat is onbegrijpelijk! Sta op en doe eens een paar passen, beval hij.

Bracket stond op en liep enige malen op en neer, waarbij hij niet recht liep, maar wankelde, als iemand, die duizelig is.

— Sluit je ogen, steek je armen uit en doe nu langzaam een paar passen achteruit, beval Raffles weer.

Joe gehoorzaamde.

— Ga nu eens zitten en leg je ene been over het andere.

Weer gehoorzaamde de jonge man.

Met de kant van de geopende rechterhand gaf Raffles onverhoeds een korte slag tegen het onderbeen, even onder de knie.

Het been bleef onbewegelijk neerhangen.

Raffles stond op, keek de jonge man enige tijd zwijgend en onderzoekend aan en vroeg toen:

— Zeg mij eens nauwkeurig, wat gij gedaan hebt, nadat Simons en ik u verlaten hebben, vanochtend om elf uur,

— Ik ben naar huis gewandeld om te lunchen, Mylord!

— Wat hebt gij gegeten?

— Geroosterd brood, 'n ei, koud vlees en wat druiven.

— Dat hadt gij zeker alles klaar gezet, mevrouw? zo wendde Raffles zich tot de oude dame.

— Zeker, Mylord, en ik verzeker u dat het vlees zo goed was als het maar te krijgen was. Trouwens, wij allen hebben gisteren van het zelfde vlees gegeten!

Nu wendde hij zich opnieuw tot Will en vervolgde:

— Deel mij eens heel nauwkeurig, zonder iets over te slaan, alles mee wat er gebeurd is, nadat je gegeten hadt?

— Ik ben naar Simons gegaan, om daar mijn handschoenen en enige andere zaken te halen en toen ik weer beneden kwam, stond Malony bij de deur. Hij zei mij, dat de kameraden op mijn welzijn wilden drinken en stelde voor maar vast vooruit te gaan, de anderen zouden aanstonds wel komen. Wij gingen naar het café op de hoek en ik bestelde thee, hij bier.

— Bleef hij steeds in je nabijheid of jij in de zijne?

— Neen, één ogenblik heb ik mij verwijderd om naar een reclameplaat te kijken, die twee bokkers voorstelde en die bij het buffet hing.

— Deed je dat uit eigen belangstelling of nieuwsgierigheid?

— Neen, Malony zei dat er iets bijzonders aan te zien was.

— En was dat zo?

— Voor zover ik kon nagaan, in het geheel niet.

— Toen je daarheen ging, was de consumptie toen al gebracht?

— Ja, de thee stond op tafel, maar mijn hemel, Mylord, waarom vraagt u mij dat alles? Wat denkt, wat vermoedt u dan toch?

— Ik vermoed, dat hier een lage streek gespeeld is, beste kerel, antwoordde Raffles kortaf. Je hebt natuur-

lijk van de thee gedronken? Heb je er niets bijzonders aan geproefd?

— Neen, zij was misschien een beetje sterk, dat was alles.

— Misschien een looismaak? zoals van thee, die te lang getrokken heeft?

— Juist, dat was het Mylord, riep de jonge man uit. U denkt dus, dat... er met die thee geknoeid is?

— Ik twijfel er geen seconde aan. Malony heeft gebruik gemaakt van je afwezigheid, om iets in de thee te doen.

— O, die schurk! riep Bracket, wat heb ik hem gedaan, dat hij zich op zulk een laffe wijze op mij wil wreken?

— Ik geloof niet, dat hier sprake is van wraak, m'n jongen, hernam Raffles hoofdschuddend, neen, die man kon zulk een middel nooit uit zich zelf hebben gevonden; ik vrees, dat hij slechts een werktuig is in de hand van een ander.

— Maar wie zou dat kunnen zijn, Mylord, riep Bracket wanhopig uit, ik heb geen vijanden voor zover ik weet.

— Geen vijanden? Noem je je medeminnaars dan vrienden? ging Raffles voort, terwijl hij Joe strak aankeek.

— Wat, wilt u zeggen, dat O'Brien...

— Hij en niemand anders; hij heeft er groot belang bij, dat je vanavond verliest, want dan zijn je kansen op een voordelig aanbod vrijwel verkeken, tenminste in lange tijd en heeft hij het veld vrij om Oakwood te bewerken. Maar wij verpraten onze tijd, en daar mogen wij geen minuut van verliezen. Ik weet nu wel, wat men je heeft ingegeven en ik bezit een tegengift, dat je spoedig weer de oude zal doen zijn. Wat O'Brien betreft, hij zal zijn straf niet ontgaan, dat kun je aan mij overlaten. Allereerst echter moeten wij naar een dokter, om je maag te laten leegpompen, want zoveel mogelijk moet die schadelijke stof uit je lichaam verwijderd worden. En daarna kom ik met mijn middeltje, waarvan je wonderen zult beleven.

HOOFDSTUK VII

DE WEDSTRIJD

Tegen acht uur, het uur, waarop de match tussen Will Bracket en Jim Farrol zou beginnen, was de grote zaal van het Cristal Palace zo goed als geheel uitverkocht.

Raffles had er voor gezorgd, dat de naam van de jonge, veelbelovende bokser alom bekend was geworden, en door zijn talrijke connecties had hij weten te bewerken, dat vele bladen lange artikelen aan deze match wijdden.

In het midden, op een hoogte van ongeveer anderhalve meter boven de vloer, was de ring opgebouwd, omspannen met een dubbele rij witte koorden.

Daaromheen waren de rijen stoelen geplaatst, waarvoor de hoogste prijzen waren betaald.

Op de eerste rij zat O'Brien, die er van wilde genieten, hoe zijn medeminnaar verslagen werd.

Nog laat in de namiddag had hij een onderhoud gehad met George Malony, die hem had meegedeeld, dat alles in orde was en dat Bracket zeker niet zou kunnen winnen, als het middel, hetwelk zijn lastgever hem ter hand had gesteld, tenminste goed werkte.

Enige plaatsen verder zaten Raffles en Brand niet ver van een der hoeken van de ring.

Juist om acht uur ging een deur achter in de zaal open en Jim Farrol kwam binnen, vergezeld door zijn helpers, die handdoeken, sponzen en enige flessen met een geheimzinnige inhoud medebrachten.

Een luid gejuich steeg op onder de aanhangers van de bokser, die reeds menige prijs had gewonnen, en dan ook door de meeste hier aanwezige personen als de vermoedelijke winnaar werd behouwd.

Nauwelijks had hij de ring bereikt, of weer ging de deur open, en Will Bracket verscheen, in gezelschap van zijn leermeester Fred Simons, en Bill Stevans, die als zijn secondanten zouden optreden.

Een zwak gejuich werd gehoord, toen de jonge man, in een lange badmantel gehuld, door de haag van toeschouwers zich naar de ring begaf en vlug het kleine trapje opwipte.

Hij glimlachte even tegen Raffles en Brand, die hij dadelijk tussen de toeschouwers herkende en keek toen met een spottende trek op zijn gelaat naar O'Brien, die hem opnam met een ongerustheid, waarvan hij zich niet aanstonds de oorzaak kon verklaren.

Die man zag er niet uit als een zwakkeling, dat was zeker. Iedere spier scheen te zwellen van kracht en toen hij de mantel afwierp, toonde hij een lichaam, sterk en lenig als een horlogeveer.

Er ging dan ook een gemompel van bewondering door de rijen der toeschouwers, voor het merendeel kenners, en die dadelijk hadden gezien, dat hun een spannende partij te wachten stond en dat die Will Bracket zeker niet de eerste de beste was.

De scheidsrechter had reeds in de ring plaats genomen, het horloge in de hand.

Een paar minuten, nadat het acht uur geslagen had, nam hij het woord, en stelde met enige woorden de tegenstanders aan elkander voor, waarop de regels van het gevecht werden voorgelezen, die ieder rechtgeaard Engelsman wel kan dromen, maar die niettemin telkens opnieuw worden opgesomd.

Toen klonk de gong, de bokkers namen tegenover elkander plaats, wissel-

den een vluchtige handdruk en vielen op elkander aan.

Het was doodstil in de grote zaal, toen de eerste slagen vielen, want nu zou binnen enkele ogenblikken beslist worden of de beide mannen aan elkander gewaagd waren, dan wel dat een hunner veel sterker was dan de andere.

Jim Farrol was in uitstekende vorm, dat was duidelijk te zien.

Zijn bronskleurige huid glansde als die van een zeerob.

Hij had geen half ons vet te veel op het lichaam en bovendien was hij enkele duimen langer dan zijn tegenstander.

Maar de kenners hadden reeds spoedig na de eerste minuten gezien, dat hij een tempo te langzaam was voor Wil Bracket...

Diens slagen vielen met ongelooflijke snelheid na elkander, en in de eerste ronde kon Farrol dan ook niet anders doen dan zich zoveel mogelijk dekken.

Eenmaal had hij juist bijtijds een hevige kaakslag ontdoken, maar niet kunnen beletten, dat een niet mindere zware slag hem even boven de gordel in de maagstreek trof.

De eerste ronde eindigde onder doodse stilte.

Reeds nu heerste er een hevige spanning onder de toeschouwers.

De nieuweling bleek een bokser van uitgelezen kwaliteit te zijn, dat had men nu wel gezien.

Hij scheen in het minste niet vermoeid, ja haalde zelfs niet vlugger adem en wandelde glimlachend naar zijn stoel, die intussen tussen de touwen door, in een der hoeken van de ring was geschoven, terwijl de helpers vlug het platform op waren gewipt. Zij waaiden hem koelte toe met hun badhanddoeken en bevochtigden zijn gelaat met een in water en azijn gedrenkte spons.

Raffles had even zijn plaats verlaten en wisselde op zachte toon enige woorden met zijn beschermeling.

— Hoe gevoel je je, Bracket? vroeg hij.

— Uitstekend Mylord, antwoordde de jonge man. Uw middeltje heeft mij voortreffelijk geholpen; als dat mogelijk was, zou ik zeggen, dat ik mij nog krachtiger gevoel dan vóór die schurk zijn vuiligheid in mijn thee deed. Waar is hij nu?

— In verzekerde bewaring, antwoordde Raffles laconiek. En als ik eerst met O'Brien gesproken heb, zal hij misschien dezelfde weg opgaan. De Engelse wet maakt geen grapjes met zulke dingen.

Reeds luidde de gong en Raffles nam zijn plaats weer in.

Vol onrust had O'Brien het korte gesprek gadeslagen. Hij begreep er niets van.

Had die schurk van een Malony hem voor de gek gehouden en misschien alles aan Bracket meegedeeld?

De tweede ronde was nauwelijks een paar seconden oud, toen Farrol een slag tegen de kin kreeg, die hem deed wankelen.

Hij greep zijn tegenstander vast en twee malen moest het bevel « Los! » van de scheidsrechter klinken.

Er was een gevaarlijk licht in de ogen van Farrol gekomen, en de weinige supporters van Bracket begrepen, dat deze zich in acht zou moeten nemen.

Een ogenblik later greep hij Bracket opnieuw vast, om een zwaaiende slag naar de kin juist bijtijds te ontgaan.

Bracket worstelde om los te komen en de beide mannen stonden hijgend en steunend tegen elkander gedrukt, terwijl de scheidsrechter vruchteloos pogingen deed hen van elkander te trekken.

Farrol had zijn linkerarm gebogen en niet zodra voelde hij de greep van Bracket verzwakken of hij stootte bliksemsnel toe.

De slag trof Bracket onder de kaak, hij duizelde, een tweede, hevige slag, die hij slechts ten halve had kunnen ontwijken, velde hem neer...

Bracket was op zijn gezicht gerold en lag stil.

De scheidsrechter knielde naast hem neer, en hield Farrol met de linkerarm van Bracket verwijderd, terwijl hij met de rechter bij iedere tel door de lucht zwaaide.

En in de drukkende stilte klonk het een — twee — drie — vier — vijf — zes...

Bracket deed een poging om zich op een arm op te richten.

— Zeven — acht — negen...

Bracket lag nu op beide knieën, maar zou hij nog intijds overeind zijn...

Maar voor de tiende seconde kon worden afgeteld, klonk de gong...

De ronde was geëindigd, Bracket was voorlopig gered.

Farrol uitte een vloek, terwijl de secondanten van Bracket kwamen toesnellen, onder de touwen door doken, gewapend met hun handdoeken en emmers en hun man zo snel zij konden naar zijn hoek droegen, waar zij in koortsachtige haast begonnen zijn benen te masseren, zijn maag te kneden en een paar flessen water met azijn boven zijn hoofd leeg te gieten.

De rustpoos duurde slechts een enkele minuut, maar in die korte tijd hadden Simons en Stevans nieuwe levenskracht in de jonge bokser weten op te wekken.

Kalm, bijna geheel hersteld van de vreselijke slag, trad hij bij het luiden van de gong naar het midden van het strijdperk en wachtte zijn tegenstander af, het hoofd tussen de prachtige schouders weggedoken, borst en maag dekend met de gesloten vuisten.

Farrol deed een schijnstoot met de rechterhand en trof Bracket met de linker op de wang.

De slag zou een niet geoeffend man ter aarde hebben geworpen, maar Bracket vertrok geen spier.

Hij had de slag half ontlopen en trachtte nu zijn tegenstander af te mat-

ten, door hem tot steeds nieuwe, forse stoten uit te lokken.

Zijn voeten schoven in geregelde kaden over het linnen, waarmede de vloer bekleed was en de voetpunten tikten daarbij telkens met een goed hoorbare klap op de grond.

Zo joeg hij Farrol een paar malen langs de touwen, tot de gong een einde aan deze ronde maakte, waarin beide strijders weinig of geen letsel hadden gekregen.

De secondanten kwamen opnieuw toesnellen en die van Farrol fluisterden hem iets in, waarop hij grimmig knikte, met de armen wijd uiteen gespreid, de handen op de koorden rustend, opdat de borst zoveel mogelijk lucht zou kunnen inademen.

Nauwelijks had de gong geklonken, of Farrol sprong als een tijger op Bracket toe, wiens helpers nog nauwelijks de ring hadden verlaten.

Hij greep hem vast en snel achtereen liet hij zijn vuisten dalen op het smalste gedeelte van de rug, ter hoogte van de nieren.

De slagen waren met hevigheid aangebracht en dadelijk vertoonde zich een scherp begrensde, vuurrode vlek op de blanke huid van Will Bracket.

Deze omvatte de armen van Farrol, teneinde te beletten, dat deze hem nogmaals op die gevaarlijke plek zou kunnen treffen en de scheidsrechter moest ten slotte een einde maken aan deze « clinch ».

Als hagel daalden nu de slagen van Farrol op hoofd en borst en maag van Bracket neer, die alle moeite had, door snel duiken en afweren, die regen van hevige stoten te ontgaan.

Maar deze ronde, waarin Farrol bijna voortdurend had aangevallen, had hem blijkbaar vermoeid en zijn secondanten liepen zenuwachtig heen en weer, met

water en in zijn gedrenkte sponsen, terwijl Bracket kalm naar zijn stoel liep en zich rustig liet behandelen, zonder een zweem van vermoeidheid.

Toen de gong het begin van de vijfde ronde aankondigde, veranderde Bracket eensklaps van tactiek.

Hij liet eerst een ware wervelstorm van slagen op zich neerkomen, die hij moedig het hoofd bood en greep toen Farrol plotseling vast, waarna hij hem bliksemsnel drie hevige stoten in de maagholte toebracht.

Farrol wankelde achteruit en vergat een onderdeel van een seconde, zich te dekken.

Dat was voldoende voor Bracket.

Hij draaide vliegensvlug om zijn tegenstander heen, die slechts stommelend scheen te volgen en naar adem snakte en trof hem met een zwaaiende slag tegen de kaak.

Farrol ging tegen de vloer.

Hij viel als een blok en bleef bewegingloos liggen.

De scheidsrechter knielde naast hem neer en begon te tellen.

Reeds waren vijf seconden verlopen.

— Meetellen, meetellen, Farrol! brulden de supporters van de bokser.

Maar deze was niet bij machte mee te tellen, want hij wist niets meer van een bokswedstrijd, van Will Bracket, hij was bewusteloos.

De tien seconden werden onder doodse stilte uitgeteld.

Toen verhief zich een waar gebrul en men bestormde de ring, om Bracket in triomf rond te dragen.

O'Brien zat wit van woede op dezelfde plaats.

Het was zo snel gegaan, dat hij nog nauwelijks wist, wat er gebeurd was.

Toen hij weer enigszins tot besef van zijn toestand was gekomen, keek hij in het gelaat van Lord Aberdeen, die op zachte toon tot hem zei:

— Ik zou u gaarne op dit ogenblik even gesproken hebben over een gewich-

tige zaak, mijnheer O'Brien. Hebt u soms een kwartiertje voor mij? Mijn auto staat buiten en uw huis is niet ver hier vandaan!

— Als het een zaak van belang betreft, Mylord... Ik kan maar alleen niet begrijpen...

— Dan zullen een paar woorden voldoende zijn, om u de zaak uiteen te zetten, hernam Raffles kortaf.

En hij maakte een beweging naar de uitgang, die aan duidelijkheid niets te wensen overliet.

Ondanks zich zelf, stond O'Brien op en volgde Raffles naar de uitgang van het Cristal Palace.

Daar stond de grote, blauw gelakte auto van Lord Aberdeen reeds te wachten.

Raffles noemde zijn chauffeur het adres van de bankier en daarop stapten beiden in.

Onderweg werd geen woord gewisseld.

Slechts eenmaal had O'Brien getracht, aan Raffles te vragen, waarover hij hem wel mocht willen spreken, maar deze had kort geantwoord:

— Dat kan ik u beter in uw woning zeggen, mijnheer O'Brien.

Nu stond de auto stil, O'Brien haalde zijn huissleutel te voorschijn en bracht Raffles naar zijn werkkamer.

— En nu ben ik toch waarlijk benieuwd naar hetgeen gij mij te zeggen kunt hebben, Mylord! kwam O'Brien met een flauwe grijnslach om zijn dunne lippen. Neem plaats wat ik u verzoeken mag.

— Dank u. Wat ik te zeggen heb, kan ik ook wel staande doen en mijn tijd is beperkt, kwam Raffles afgemeten. Misschien hebt u wel vernomen, mijnheer O'Brien, dat ik belang stel in Will Bracket. Het spreekt dus ook van zelf, dat deze wedstrijd, waarvan voor hem zoveel afhing, mijn bijzondere belangstelling had. Nu is Bracket verliefd op een jong meisje, zekers Lize Oakwood, waarop ook gij uw blikken schijnt te hebben

laten vallen. Het is mij bekend, dat gij een schuldvordering op de oude Oakwood hebt, mede in de vorm van aandelen in zijn zaak. Ik stel u voor, de ene zowel als de andere van u te kopen!

— Te kopen, Mylord? herhaalde O'Brien op zoetsappige toon. Maar ik denk er niet aan mij van die papieren te ontdoen!

— Ik begrijp uw beweegredenen zeer goed, mijnheer O'Brien, ging Raffles onverstoorbaar voort. U denkt met die schuldvorderingen de oude Oakwood in uw macht te hebben en ook Lize, zijn dochter! Gij redeneert om haar vader van de ondergang te redden, zal zij toegeven. Maar gij vergeet, dat nu de toekomst van Will Bracket verzekerd is. Ik, bijvoorbeeld, zou ten volle bereid zijn, hem morgen, als hij er om verzocht en ook al deed hij het niet, desnoods tien duizend pond sterling op zijn vrije voor te schieten en ik weet zeker, dat ik het geld spoedig zou terugkrijgen. Maar daarover spreken wij thans niet. Ik herhaal alleen mijn verzoek, mij uw schuldvordering op Oakwood te verkopen. Uw spel is toch verloren en gij doet er misschien een voordelig zaakje mee. Voordeliger dan... dat andere zaakje met het middeltje, hetwelk George Malony aan Bracket heeft moeten toedienen, op uw bevel!

De slag was raak!

O'Brien werd grasgroen en moest zich aan de tafel vasthouden.

— Wat... wat bedoelt u, Mylord? stamelde hij.

— Kom, laten wij geen comédie spelen, mijnheer O'Brien, antwoordde Raffles ongeduldig. Ik weet alles; Malony

zit al achter slot en grendel wegens het toebrengen van lichamelijk letsel en het behoeft Bracket maar een enkel woord te kosten, of hij klaagt u ook aan. En dat woord kan ik hem laten spreken, vergeet dat niet!

Hij wachtte even en vervolgde toen glimlachend:

— Nu, die papieren?

— Als ik u die schuldvordering verkoop, Mylord, kan ik er dan zeker van zijn dat Will Bracket geen gevolg geeft aan... aan die zaak met Malony?

— Daarop geef ik u mijn woord, al hebt u het zeker niet verdiend!

Zonder iets te zeggen, trad O'Brien snel op zijn bureau toe, ontsloot een lade en nam er een pak papieren uit, dat hij aan Raffles ter hand stelde.

Deze bladerde er even in en zei toen koeltjes:

— Ik koop ze voor het nominale bedrag, is dat goed?

— Dan lijd ik schade, maar in 's hemels naam, ik heb de partij verloren, zei O'Brien met een zuurzoet lachje.

Raffles schreef snel een cheque en stak die de bankier toe.

Daarop liet hij de schuldvorderingen in zijn zak verdwijnen, nam zijn hoed, maakte een stijve en zwiigende buiging voor O'Brien en verliet diens huis, om zich haastig naar Oakwood te begeven, waar hij een vrolijke en gelukkige familiegroep bijeen vond, waarvan ook Will Bracket deel uitmaakte...

's Avonds echter zei hij droogjes tot Brand, toen de beide vrienden zich ter ruste zouden begeven:

— Schrijf die O'Brien eens even op ons lijstje, mijn waarde!

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

ALS HET GOUD LOKT.

LORD LISTER

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

Te bestellen bij de Uitgeverij « In den Ouden Windmolen », Maastrichterstr., 19, Hasselt

2001. — Een Millioenen-erfenis.
2. — De gestolen Dolk.
3. — Een Inbraak met gevolgen.
4. — Het Verwisselde Lijk.
5. — Zonderlinge Epidemie.
6. — Een droeve Huwelijksdag.
7. — De Wraak der K. K. K.
8. — Twee Doodsvijanden.
9. — De Meester herleeft.
10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val.
11. — Raffles en Amor.
12. — Nicholson juicht te vroeg.
13. — De Broeder van Nicholson.
14. — Avontuur in België.
15. — De Moord in Kamer 13.
16. — Aan de Marteldood ontsnapt.
17. — Het Meisje met de blauwe ogen.
18. — De Strijd om het Geheim.
19. — Naar het Goudland.
20. — Bloed en Goud.
21. — De buitenste Duisternis.
22. — De Waanzinnige.
23. — De gestole claim.
24. — De bergduivel.
25. — De Goud-fee.
26. — Onrust op Holderness Hall.
27. — Het Geheime Document.
28. — De Redding van « Goudhaar ».
29. — « Goudhaar ».
30. — De Smokkelkoningin.
31. — De Misdaad in de trein.
32. — De Revue-Girl.
33. — Professor Shirley.
34. — De Kit van Wong Li.
35. — De Gewaande Radjah.
36. — De Geheimzinnige Tempelstad.
37. — De Duivels van de Gele Zee.
38. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi.
39. — Vijftig tegen één.
40. — Ilona, de avonturierster.
41. — De Kelder des Doods.
42. — De onverwachte terugkeer.
43. — Rode Bill krijgt een lesje.
44. — De Stem van het Verleden.
45. — Zwarte Anna.
46. — Het Juweel van Prins Omar.
47. — Gevaarlijk spel.
48. — Het Goud van de Metropitanbank.
49. — De Bende van Myra Bonati.
50. — Merry-Kid de verklikker.
51. — Het Verlaten Slot.
52. — De Riolen van Parijs.
53. — Rovers en Verraders.
54. — Een documentenjacht.
55. — De Verrijdelde Ontvoering.
56. — Liefde, Paarden en Bandieten.
57. — Een Misluke Samenzwering.
58. — De Kooi des Doods.
59. — Jacht op Fortuin.
60. — De Gouden Wisselbeker.
61. — Een Fatale Vrouw.
62. — Een moderne Blauwbaard.
63. — Een Geheimzinnige Moord.
64. — Een Spaans Drama.
65. — Een merkwaardige diefstal.
66. — Spoken op Marshy Manor.
67. — Chantage en Hypnose.
68. — De Lokstem van het Goud.
69. — Het geheim van de Boekenkist.
70. — Het Revolutie Complot.
71. — Het Verlaten Huis.
72. — Het Spel met de Dood.
73. — Het Verstoorde Feest.
74. — Russisch Goud.
75. — Een Moderne Robinson.
76. — De Moord in Fenchurch Street.
77. — Het Vioolwonder.
78. — De Raadselachtige Moord.
79. — Een Avontuur in China.
80. — De Verborgene Schat.
81. — De Chinese Schatkamer.
82. — De Bende van de Gouden Ster.
83. — Sensatie in de Opera.
84. — De Folterkelder.
85. — De Bedrieger bedrogen.
86. — De Geheimen van Parijs.
87. — Speelzucht en Misdaad.
88. — De Diamanten Spin.
89. — Een duivelse Uitvinding.
90. — Parijse auto bandieten.
91. — Het Trio Desmond.
92. — Een Sensationele Bokswedstrijd.
93. — Als het Goud lokt.
94. — Sneeuw, Goud en Bandieten.

